

živé SLOVO

1998 **1**
ročník XXX

**JE-LI BŮH S NÁMI,
KDO PROTIV NÁM?
ON NEUŠETŘIL
SVÉHO VLASTNÍHO
SYNA, ALE ZA NÁS
ZA VŠECKY
JEJ VYDAL;
JAK BY NÁM
SPOLU S NÍM
NEDAROVAL VŠECKO**

Rim 8,31-32

Milí čtenáři,

opět se spolu scházíme na stránkách Živého slova. Začal nový rok, rok, o kterém nikdo z nás neví, co nám přinese. Situace kolem nás připomíná rozbouřené moře. Politická nestabilita, neutěšená hospodářská situace, vlny násili a teroru, náboženská a rasová nesnášenlivost. A to nejen u nás, ale téměř na celém světě. Člověk si klade otázku: Existuje ještě vůbec na této zemi místo, kde by se žilo v klidu, jehož obyvatelé by žili čestným a charakterním způsobem života? Cítíme, že Pavlova slova o tom, že "veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu" (Ř 8,22), se více než kdy předtím stávají realitou. Snad ještě krůček - a odstartují se závrečné kapitoly lidských dějin, jak jsou nám popsány v Bibli.

Z tohoto zorného úhlu je nesmírně důležité vracet se k základnímu poselství Bible - ke zprávě o spasení. Potřebujeme ji více než kdy jindy. Řada lidí je zklamána. Zklamali političtí představitelé, rozplynuly se sny o lepší budoucnosti, na mnohé dolehla krutá skutečnost, na kterou nebyli připraveni, se kterou nepočítali. Kéž by jen tito zklamani lidé podobně jako J. A. Komenský dokázali opustit labyrint světa a navrátit se do ráje srdce, vrátit se k tomu, který nikdy a nikoho nezklamal, který nikdy nesliboval to, co nebylo jeho cílem splnit, kterému šlo vždy jen o jediné - o záchrancu bezmocného, zraněného, opuštěného a hříšného člověka, k Pánu Ježíši Kristu. Našim poselstvím těmto zklamánym lidem je, že existuje záchrana pro hříšného člověka. Ne takovým způsobem, jakým si lidé představují. Nejedná se o hospodářskou prosperitu, nejedná se o všeobecný mír na světě ani o vyřešení globálních problémů. Jde o jednotlivce,

aby věděl, že Bůh ho miluje, že pro jeho záchrannu obětoval svého vlastního Syna, a že nikdy neopustí toho, kdo svůj život odevzdal Pánu Ježíši. Bude s ním i v těch nejobtížnějších chvílích, které jsou před námi. A tato záchrana, to, čemu Bible říká SPASENÍ, se netýká pouze našeho pozemského života, ale provádí nás do věčnosti. Náš život totiž nekončí smrtí, ale bude pokračovat dál, buď v přítomnosti Pána Ježíše, anebo ve věčném odloučení od Boha.

Je tedy v době, kdy hrozí nebezpečí, nanejvýš aktuální připomínat způsob, jak se před ním chránit. Proto hovoříme o SPASENÍ, protože spasení, to je především ZÁCHRANA. Nespočívá v nás, je založeno na tom, co pro naši záchrannu připravil sám Pán Bůh. Není svázáno s našimi schopnostmi, mravným a bezúhonným životem, ale zato je nerozlučně spojato s naší vírou a odevzdaností Pánu Bohu. Toto spasení je spjato s JISTOTOU - nenechává nás bezradné a bezmocné odevzdané nepříznivému osudu, nemusíme se trápit obavami a nejistotou. Není také pouhým vyznáním, ale zasahuje radikálně do celého našeho ŽIVOTA a proměňuje ho do obrazu Kristova. Nejde o to, abychom byli jen křesťanskými teoretiky, kteří mají do hloubky promyšlenou křesťanskou filosofii, ale o to, aby toto spasení pronikalo celým naším životem, aby bylo vidět v našich domovech, aby si ho všimli naši sousedé a spolupracovníci v zaměstnání. A tak bych rád, aby i v neutěšené době, ve které žijeme, jsme byli těmi, kteří nezeptaji, nenadávají, ale jako zachránění a vykoupení lidé šíří kolem sebe světlo a jas lidem kolem nás, aby i oni zatoužili po tomto nádherném a jedinečném spasení. Kéž nám Pán k tomu pomůže.

Mnoho Boží milosti i v letošním roce vám všem přeje váš bratr v Pánu Ježíši

Tomáš Pala

O význame slova

SPASENIE

Pri vydávaní svedectva o Pánovi Ježíšovi často sa spýtame: "Ste spasený?" Čo chceme vlastne počuť, akú odpoved? Máme na mysli otázku večnej záchrany. "Keby ste zomreli dnes, kam príde Váš duch a duša - do neba či do pekla?"

Pokiaľ si spomíname na chvíľu nášho znovuzrodenia, išlo nám vtedy predovšetkým o naše hriechy a stratený život. Veľmi sme túžili, aby nám Pán Boh odpustil hriechy a aby sme sa mohli radovať, že prídem k Nemu do neba.

Toto je len jeden pohľad na slovo "spasenie". Ukážeme si podľa Písma, že spasenie sa týka minulosti, prítomnosti a budúcnosti. Prítom nahradíť slovo spasenie iným - napríklad "záchrana" - nie je vhodné, lebo pojed "záchrana" zužuje oblasť života, na ktorú sa "spasenie" vzťahuje.

► Najprv si uvedme príklady použitia slova "spasenie" s rozdelením na minulosť, prítomnosť a budúcnosť. Budeme sa výhradne zaoberať novozákonným použitím slova "spasenie".

a) Minulosť:

- "Boha, ktorý nás **spasil** a povolał svätým povolaním" (2Tm 1,9)

- "Boha,... ktorý nás **spasil** kúpeľom opätného splodenia a obnovením Svätého Ducha" ("kúpeľom znovuzrodenia a obnovením v Duchu Svätom" - ekum.) (Tt 3,5)

- "...křest i nás **spaseny čini**" - kral. (1Pt 3,21).

b) Prítomnosť:

- "... milosťou ste **spaseni**" (Ef 2,5)

- "...s bážňou a trasením pracujete na svojom **spaseni**" (Fp 2,12)

- "...prečo aj môže vždycky dokonale spasiť tých, ktorí skrze Neho prichádzajú k Bohu" (Žd 7,25).

c) Budúcnosť:

- "...ale ten, kto zotrva do konca, bude spasený" (Mt 10,22)

- "...lebo teraz nám je bližšie **spasenie**, ako bolo vtedy, keď sme uverili" (R 12,11)

- "Či nie sú všetci svätošlužobnými duchami, posielanými do služby tých, ktorí majú zdediť **spasenie**?" (Žd 1,14).

To sú len vybrané niektoré verše, z ktorých hned' na prvý pohľad poznávame, že slovo **spasenie** použil Svätý Duch pre vyjadrenie toho, čo sa s ľudom stal, stáva a stane. Nebudeme teraz tieto verše rozoberať, lebo si najskôr musíme poukázať na rôzne oblasti ľudského života, do ktorých spasenie zasahuje.

► Čoho sa **spasenie** dotýka v ľudskom živote?

1) "A povedal (Pán Ježíš) jej: Odpustenie sú ti tvoje hriechy... Tvoje viera ťa zachránila. Chod' v pokoji!" (Lk 7,50) Citujme si druhú časť tohto verša podľa českého ekumen. prekladu: "víra tvá tebe k **spasení** přivedla".

Čo znamenalo pre túto hriešnu ženu **spasenie**? Odpustenie hriechov. Stalo sa to v okamihu, keď jej to Pán Ježíš povedal. Ved' On mal moc odpúšťať hriechy.

Toto je prvá skúsenosť hriešnika, ktorý v pokáni príde k Pánovi Ježíšovi a prosí Ho o odpustenie hriechov. To je základ, na ktorom všetko stojí. Ľovek nemôže volať k Bohu ako k Otcovi, pokiaľ nie sú odstránené jeho hriechy. Nemôže mať nádej, že keď sa skončí jeho pozemský život, príde do nebies k Bohu. Odpustenie hriechov sa dosahuje milosťou (Ef 2,8 - "milosťou ste **spaseni** skrze vieri, a to nie zo seba, je to dar Boží").

Apoštol Pavel vyznal, že "Kristus Ježiš prišiel na svet spasť hriešníkov" (1Tm 1,15), "lebo Boh neposílal na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze nebo" (J 3,17).
2) "A Ježiš mu povedal: Dnes sa dostalo spasenie tomuto domu, pretože je aj on synom Abrahámovým" (Lk 19,9).

Tieto slová povedal Pán Ježiš colníkovi Zacheovi, keď vstúpil do jeho domu. V tomto príbehu nešlo o odpustenie hriechov, vedľa Zacheus vyznal, čo všetko sa už skôr zmenilo v jeho živote. Musíme rozlišovať, či v danom texte Nového zákona ide o spasenie ľudí po smrti a zmŕtvychvstaní Pána Ježiša, alebo o Židov pred Golgotou. Zacheus bol "synom Abrahámovým" a zrejme zmenil svoj život podľa toho, čo kázal Ján Krstiteľ. Jordán je vzdialenosť od Jericha asi 8 km a môžeme predpokladať, že aj Zacheus počul kázanie Jánovo o ovoci pokánia, pokiaľ sa dokonca nenechal ním pokrstiť.

Čo potom znamenali slová Pána Ježiša, že "dnes sa dostalo spasenie tomuto domu"? Pán Ježiš prišiel spasť to, čo bolo zahynulo, prišiel k zahynulým ovciam izraelského domu. Hriešna žena bola spasená, keď sa stretla s Pánom Ježišom a prijala od neho odpustenie hriechov. To ešte neznamenalo, že nepride na Boží súd. Spasenie preňu znamenalo nový život s očisteným svedomím. V iných podobných prípadoch, keď Pán uzdravil telesne nemocného človeka, takému povedal, aby už viacej nehrešil. Záleží, ako potom títo ľudia žili. Nešlo pri nich o znovuzrodenie v tom zmysle, v akom tomu my rozumieme dnes.

Podobne aj Zacheus. Poznal Pána Ježiša, počul Jeho slová, mal s Ním spoločenstvo vo svojom dome. Nebolo to spasenie? Nebol to návrat Zacheovho domu k poslušnosti toho, čo od neho

požadoval Zákon? Analogicky sme sme povedať, že spasenie veriacich ľudí znamená vpustiť Pána Ježiša do svojho života a mať s Ním trvalé spoločenstvo.
3) "...ktorý aj nás, protiobraz zachránených v korábe, zachraňuje (čini spasených) teraz ako krst" (1Pt 3,21).

Noe bol spasený v korábe. Znamenalo to, že fyzicky nezahynul v potope, ale vstúpil na nové miesto na zemi, za nových vonkajších okolností, do iného spoločenstva s ľuďmi. Taktôľ sa ukazuje spasenie pri tých, čo uverili a boli pokrsteni. S Kristom zomreli starému svetu - životu, s Kristom povstali k životu novému - v nových podmienkach, v novom spoločenstve s Bohom aj s ľuďmi. Spasenie sa teda dá vidieť - podobne ako viera. Ukáž mi svoju vieri, piše Jakob, a my sme dodať - ukáž mi svoje spasenie. Pri Zacheovi spasenie bolo viditeľné - už neokrádal ľudí, dokonca poškodeným vracať ukradnutú čiastku štvornásobne. Poznali to aj chudobní, ktoríkym dával zo svojich peniaží.

4) "...s bážňou a trasením pracujete na svojom spasení" (Fp 2,12). Tieto slová apoštola Pavla neznamenajú, že sa máme strachovať o večný život. Vedľa vysvetľuje v ďalších veršoch, čo znamená konať spasenie:

- všetko robiť bez reptania a pochybovania,
- aby sme boli bezúhonní a úprimní,
- aby sme sa dokazovali ako bezvadné Božie deti uprostred zvrhlého a skazeného pokolenia,
- aby sme žiarili ako svetlá na svete
- a držali sa slova života.

Skúsme sa nad tým trochu zamyslieť: Aký je môj skutočný život? Ako ma pozná okolie? Som bez úhony, úprimný, bezvadný, žiarim do okolia a držím sa Božieho slova? Toto všetko znamená spasenie. Pri hotnotení môjho života

podľa týchto kritérií musím sa chvíť s bážňou pred Pánom a vyznávať, že takým nie som. Ale môžem a mám takým byť, keď umožním, aby Pán Ježiš vládol v mojom živote. To znamená pracovať na spasení. Tiež povieme: pracuj na sebe, aby si bol šikovnejší, zdravší, lepší. Ale v žiadnom prípade to neznamená zásluhu na večnom živote, iba ak zásluhu na odmenu u Pána.
5) "A nad niektorími majte ľutosť (karhajúc ich a) robiac rozdiel a iných zachraňujte bážňou vytrhujúc ich z ohňa" (Ju 23). Jiné pak strašením k spasení pôvodzujete - ekumen.

"Maj pozor na seba i na učenie, zotravaj v tom. Lebo keď to budeš robiť, zachráni (spasiš) aj seba aj tých, ktorí ťa počúvajú" (1Tm 4,16).

V týchto veršoch sa hovorí o tom, že môžeme niekoho spasť a Timoteovi dokonca Pavel napísal, že aj seba môžeme spasť. Iste ihneď chápeme, že nejde o spasenie vo zmysle odpustenia hriechov a dosiahnutia večného života. Júda hovorí o tých, ktorí vyvolávajú roztržky, sú telesní, u ktorých sa vedenie Duchom neukazuje. Takým môžeme pomôcť. Sú v podstate dva spôsoby pomocí - niektorým pomáhať v súcite, odpúšťať, prikryvať ich hriechov, - iných varovať, "strašiť" - ako je v ekum. preklade. Niektorým ľuďom treba dôrazne povedať, že ak nezmenia svoje životy, Pán ich bude súdiť! Možno niektorým pomôže, keď vyjadrimo svoju pochybnosť nad ich znovuzrodením.

Pavel radí Timoteovi, aby dával pozor na učenie. V Efese boli niektorí nositelia cudzieho učenia, rozprávali bájky, dotýkali sa Zákona, ale nerozumeli mu, ani sa škripili o slová. Zase iní zabraňovali sa ženiť, jesť niektoré pokrmy. To všetko znamenalo zastavenie duchovného vzrastu, nepokoj v z bore a odrážalo sa to na živote veriacich. Čistým učením

mal Timoteus budovať seba, svoj vzrasť vo viere, svoj prejav spasenia, a podobne aj druhých napraviť a priviesť k pokroku vo viere.

6) "No bude spasená rodením detí" (1Tm 2,15). Pavel piše Timoteovi, ako sa majú veriaci ženy správať v súkromí a v zhromaždení. Nemajú učiť a ani viedať nad mužom. Majú však nezastupiteľnú úlohu v rodení detí. A to je jedna z oblastí života, kde sa spasenie môže dokazovať. Podrobnejšie sa o tom piše v článku o prikryvaní hláv žien.

7) "Prečo aj môže vždycky dokonale spasť tých, ktorí skrže neho prichádzajú k Bohu" (Žd 7,25). To je úloha Pána Ježiša ako Príhovorca za nás u Otca. Ako veľmi potrebujeme Pánovu pomoc v rôznych situáciách života, aby sme boli zachránení od útokov satana, oslobodení od vplyvu zlých ľudí, ochránení od zlých vecí. Pán Ježiš ako najvyšší kňaz nielen sa prihovára u Otca za nás, ale nesie nás na svojich prsiach a ramenach. Miluje nás, preto nám činí milosť. Podopiera nás, pozdvihuje, keď klesáme, posilňuje našu vieri, keď máme pochybnosti, rozohrieva naše srdce, aby sme viacej milovali Jeho a Boží ľud, ponúka nás k tomu, aby sme denne očakávali na Jeho príchod vo vernosti, spravodlivosti a svätosti. Vedia nás skrže svojho Ducha, aby sme sa správne rozhodovali v rôznych otázkach života, aby sme potlačovali sklonky našej telesnosti.

Skoro jedna tretina veršov apoštolských dopisov hovorí o tom, ako máme prakticky dokazovať spasenie v našom živote.

8) "Ak ostane niečie dieľo, ktoré postavil na základ, dostane mzdu, ale ak zhorí niečie dieľo, bude mať škodu, a on sám bude zachránený (spasený), ale tak, ako skrže oheň" (1K 3,14-15). Tu už prechádzame na spasenie v budúcnosti,

vtedy, keď sa vo vzkriesených alebo premenených telách postavíme v nebesiach pred Boží trónom. Všetci vykúpeni sa musíme zodpovedať pred Kristovou súdnom stolicou za svoj život, čo sme ako spasení ľudia od znovuzrodenia robili, ako sme žili. U niektorých sa nič nenájde, za čo by ich Pán mal odmeniť, obrazne - celá ich práca zhori. A pretože nikto z tohto súdu neodide do večného zahynutia, takýto človek bude "spasený", ale iba tak, "ako keď prejde ohňom".

V tomto zmysle **spasenie** znamená večný život v Pánovej prítomnosti.

9) "...aby bol duch spásený v deň Pána Ježiša Krista" (1K 5,5).

"...očakávajúc synovstvo, vykúpenie svojho tela. Lebo sme spásení v nádeji" (R 8,23-24).

"...odnášajúc si cieľ a koniec svojej viery, spasenie duši" (1Pt 1,9).

Čo sa stane s nami, keď Pán Ježiš pride pre svoju Cirkev? Ti, ktorí budú v tej chvíli živi, nezomrú, neoddeli sa ich duch a duša od tela, ale zostanú v premenenom tele a taktô odiú s Pánom do nebies a budú s Ním naveky.

Vykúpení, ktorí pred touto chvíľou zmreli, budú opäť ako osobnosť "celi" - duch a duša sa vráti do vzkrieseného tela. Spolu s premenenými odiú do nebies.

Toto je **spasenie** v budúcnosti a týka sa tela, duše a ducha, ako to uvedené citáty zdôrazňujú.

➤ Na záver si teda smeiem položiť otázku: Môže človek byť istý, viedieť o tom, že je spasený? Biblia odpovedá - áno! Znovuzrodením sa človek stáva Božím dieťaťom, preto má dedičstvo v nebesiach. Boh ho poznámenal svojím Duchom, ktorý spasenejmu človekovi túto úžasnú skutočnosť potvrdzuje (R 8,16). Boží človek už nielen tomu "verí", ale o tom vie, potvrdzuje mu to vlastný duch

aj duša (1J 5,13). Spasenie už máme, okúšame jeho ovocie a v budúcnosti sa plne ukáže tým, že nás Pán vezme k sebe, aby sme boli s Ním naveky.

Ján Ostrolucký

Spasení, dar Boží milosti

Ve Starém zákoně má spasení široký význam od vysvobození z těžkostí, nemoci až po vyvedení z otroctví. V převážně většině případů je původcem spasení Bůh, který vysvobozuje své stádo (Ez 34,22), slitovává se a vysvobozuje Judu (Oz 1,7), a to pouze On sám (Oz 13,10-14), kromě něho neexistuje další spasitelé (Iz 43,11). On vysvobodil otce z Egypta (Ž 106,7-10) a jejich syny z Babylonu (Jr 30,10). Bůh a Spasitel ve Starém zákoně jsou prakticky identické osoby.

V Novém zákoně spasení úzce souvisí (s výjimkou několika případů - Sk 27,20, Mk 15,30, Žd 5,7) s morálně-duchovním vysvobozením člověka z následků jeho pádu. Původcem spasení je Spasitel Ježiš Kristus. Charakter Spasitele narozeného v Betlémě Judově (L 2,1) popisuje Starý zákon: On bude Knězem podle řádu Melchisedechova (1M 14,18, Ž 110,4, Za 6,12.13), Prorokem (5M 18,15-19), Králem (1M 49,10, 2S 7,16; Ž 89,19-37, Iz 9,6.7), Služebníkem (Iz 42,1-4, 52,13-53,12), Rekem (Iz 63,1-4), Synem člověka (Da 7,9-14)...

Plně je však osoba Spasitele zjevena v Novém zákoně. On je nejprve Bohem (Ko 2,9), Synem (Žd 1,8.9), jednorozenským Synem v lúnu Otce (J 1,18), Bohem nade všemi (Ř 9,5), pravým Bohem (1J 5,20), velikým Bohem a Spasitelem (Tt 2,13). Proto jeho trvání je od věčnosti (J 1,1), je vševědoucí (J 2,24.25), všudypřítomný (Mt 18,20, 2K 13,5) a vše-

mohoucí (Mt 28,18, Zj 5,6). On je "obraz Boha neviditelného, prvorodený všeho stvoření... skrz něho stvořeny jsou všecky věci... všecko jím stojí... onť jest hlava těla církve... počátek a prvorodený z mrtvých, aby tak on ve všem prvořnost držel" (Ko 1,15-18). On je tím, kdo inspiroval starozákonné proroky (1P 1,10. 11), kdo odpouští hřichy (L 5,20), soudí (J 5,22), činí divy (J 20,30), kdo vstal z mrtvých (Ř 1,4) a přijímá chvály lidí (Mt 2,11, 8,2...).

Ale On je i dokonalým Synem člověka narozeným z ženy (Mt 1,18-23, L 1,34), který nebyl ušetřen chudoby, hladu, žizně, únavy, hněvu, smutku, opovržení a posměchu. I když byl pravým Bohem počatým z Ducha svatého (Mt 1,20, L 1,35), přesto na své rovnosti s Ním nelípl, ale zmařil sám sebe, přijal způsob služebníka a podstoupil smrt na kříži (Fp 2,6-8).

Pán Ježiš trvale mluvil o nezbytnosti své smrti (J 3,14) a to v Jeruzalémě (Mt 16,21, 20,18). Její důležitost je patrná už z toho, že závěrečná část každého ze čtyř evangelii je věnována právě této události. Kristova smrt má důležité místo i v kázaných zaznamenaných ve Skutících, a je samozřejmě zmíněna i v epistolách, zvláště pak v epistole Římanům a Židům. Nejvyšším posláním Božího syna bylo vykoupení člověka tím, že obětoval samého sebe jako plnou, dokonalou, dostatečnou a uspokojující oběť za hřichy celého světa. Jeho oběť měla svůj předobraz ve starozákonních obětech zvířat, k nimž obětující připojoval svou víru.

Význam Kristovy smrti lze popsat takovými výrazy ako oběť, usmíření, vykoupení, zahlašení hřichů, atd...

Význam Kristovy oběti pro Boha

- Bůh došel poprvé svých práv na této zemi

- Boží charakter, spravedlnost a láska byly demonstrovány na kříži

- Kristovou smrti se Bohu dostalo satisfakce (Žd 1,8.9.13)
- na základě Kristovy smrti může Bůh spravedlivě odpustit hřichy (Ř 3,26)

Význam Kristovy oběti pro člověka

Jako Kněz

- se stal dokonalým zástupcem lidí před Bohem
- přinesl sám dokonalou oběť
- jedinou oběti učinil dokonalé na věky ty, které posvěcuje (Žd 10,14)
- jako Vykupitel Kristus vykoupil člověka
- ze zlofečenství zákona (Ga 3,13)
- z podřízenosti zákonu (Ga 4,4.5, Ř 6,14)
- z moci hřichu (Tt 2,14, Mt 20,28)
- z moci Satana (2K 4, Ko 2,15)
- od mrtvých skutků (Žd 9,14)

Potřebnost Kristovy smrti: zahlašení Božího hněvu

- Hříšný člověk nemá přístup ke svatému Bohu (3M 16,2). To bylo možné pouze Bohem určeným způsobem, a to jen s krvi skrze opponu. Kristus totiž spinil svou smrt (Žd 9,28, 1Pt 2,24, Iz 53,6, 1J 2,2, 4,10)

- Zahladit Boží hněv bylo možné jen prolitou krvi (3M 16,14): ani kadidlo, zlato, stříbro, dobré skutky, ale ani modlitby. Jedině krev byla cenou zaplatenou za smíření s Bohem. Toto se v plnosti stalo na kříži na Golgotě, když Kristus obětoval samého sebe (Žd 9,13.14).

- Místo bylo určeno Bohem (3M 16, 14.15). Slitovnice je předobrazem Krista (Ř 3,25), visícího na kříži (1Pt 2,24). Propast mezi Bohem a člověkem byla překlenuta na kříži (Lk 18,13).

Smíření s Bohem (2K 5,14-21)

- Jedině Bůh je vzorem nemenné ab-

solutní dokonalosti (Mt 5,48), které tento svět nedosahuje (Ř 3,23), protože lidé jsou mldí (Ř 5,6), hříšní (Ř 5,7,8), předmětem Božího hněvu (Ř 5,9) a nepřátele Boží (Ř 5,10). Toto nepřátelství začalo pádem Adama a Evy a pokračuje až do dnešní doby.

- Bůh usmířil svět se sebou samým (2K 5,19). Toto usmíření musí být přijato člověkem osobně (2K 5,20), stalo se skrze Jezukrista (v.18, Ř 5,11) na základě jeho smrti na kříži (Ř 5,10).

Vykoupení Bohem

Nový zákon užívá čtyř výrazů k popisu vykoupení

- vykoupení z prázdniny způsobu života (1P 1,18.19)
- vykoupení skrze prolitou krev (Zj 5,9)
- vykoupení z kletby zákona (Ga 3,13)
- vykoupení v Kristu Ježiši (Ř 3,24, 8, 24, 1K 1,30, Ef 1,14)

Se spasením souvisí zástupné přičítání hříchů. Abychom tomu lépe porozuměli, uvedeme si příklad z epištoly apoštola Pavla k Filemonovi, kde se Pavel přimlouvá za uprchlého a znova navrátilivšího se otroka Onezima, který nejprve něco ukradl, ale nyní se vraci jako Pavlův i Filemonův bratr v Kristu. Pavel píše: "Jestliže pak v čem ublížil, aneb dlužen-líl co, to mně přčti" (Fm 18). Toto ilustruje pravdu o přičítání hřachu. Filemon je jako Bůh, který utrpěl škodu, Onezimus, to jsme my hříšní, kteří jsme dlužníky, a Pavel ukazuje na Krista, který bere nás dluh na sebe a platí za nás. Z toho plynou tři veliké závěry, o kterých učí Písmo:

1. Celé lidstvo je dědičným nositelem Adamova hřachu (Ř 5,12).

2. Hřichy všeho lidstva Bůh přičetl Kristu, který je dobrovolně vzal na sebe.

3. Jestliže člověk přijme víru Ježiše Krista, pak je mu Bohem přičtena jeho spravedlnost (Ř 3,21,22).

Zástupnost oběti

Ilustraci zástupnosti nacházíme ve Starém zákoně, kdy místo Izáka byl obětován skopec (1M 22,13) a v Novém zákoně, kdy je Barabáš propuštěn místo Pána Ježiše.

Pán Ježiš se stal naším zástupcem a to ve dvojím smyslu. On byl nejprve zástupně obětován na našem místě (Mt 20,28, Mk 10,45, 1Tm 2,5,6) a současně se stal i naším zástupcem před Bohem (Ga 2,20, 3,13, Tt 2,14, J 10, 15).

Sestoupení do pekla

Náš Pán si zvolil okamžík své smrti (J 10,18), "poručil ducha Otci" (J 19,30) a fyzicky zemřel. Jeho duše sestoupila do pekla. Mrtvé tělo si vyžádal Jozef z Arimatie (bohatý muž, aby se tak naplnilo proroctví z Iz 53,9) a Nikodém, aby je uložili do Jozefova nového hrobu. Jeho tělo se nerozpadlo na prach (Sk 2,31, Ž 16,10). Po sestoupení do pekla (Ř 10,7, Ef 4,9) kázal evangelium (1Pt 4,9) duchům uvězněným v žaláři (2Pt 2,4, 1Pt 3,19). Velmi brzy, již první den po sobotě, byl nás Pán Bohem vzkříšen (spojení těla, duše a ducha) (Sk 2,32, J 20,1).

Vzkříšení a vyvýšení Krista

Jen křesťané mají živého Spasitele. V jiných náboženstvích tomu tak není. Velikou událost vzkříšení Krista popisuje apoštol Pavel v 1K 15 v tomto pořadí:

- událost vzkříšení (v.4)
- potvrzení této skutečnosti (v.5-9)
- důležitost vzkříšení (v.12-19)
- důsledky plynoucí ze vzkříšení (v.15. 20,23)
 - způsob vzkříšení (v.35, viz 1J 3,2)
 - slávu vzkříšení (v. 43,49)
 - vítězství vzkříšení (v. 51-54)
- Po čtyřiceti dnech (Sk 1,3) byl Spasitel vzat do nebe (L 24,51). Písmo toto popisuje tak, že:
 - pronikl nebesa (Žd 4,14)

- vstoupil vysoko nade všecka nebesa (Ef 4,10)

- byl učiněn vyšší nad nebesa (Žd 7,26)

- všel v samo nebe (Žd 9,24)

- je na pravici Boží (1Pt 3,22)

Tím nás Pán naplnil:

- Mojžíšův zákon (3M 16), do svatyně svatých však vstoupil pouze jednou (Žd 9,11,12)

- proroctví (Iz 52,13, F 2,9)

- žalmy (Ž 110,1, Sk23 a násł.)

- slovo o sobě samém (J 6,62, 7,33, 14,2,3, 16,28, 22,17)

- naše přítomné i budoucí potřeby (J 14,2,3...)

Pokání

Podmínkou spasení je pokání. Je to počátek všeho, na který Písmo klade důraz. Obsahem zvěsti Jana Křtitele byl požadavek pokání. A také Pán Ježiš začíná svou službu slovy: "Pokání čiňte..." (Mt 4,17). Dvanáct i sedmdesát vyslaných učedníků mělo kázat pokání (L 24,47, Mk 6,12) a také Petr (Sk 2,38) i Pavel (Sk 20,21) v tom pokračovali. Pokání je Božím příkazem (Sk 17,30, 2Pt 3,9). Jeho neuposlechnutí znamená zahynutí (L 13,3).

- význam pokání

Řecký výraz pro pokání je "metanoia" a doslovně znamená změnu myslí, smýšlení, záměrů, náhledů na životní postoj. Dotýká se tedy lidského intelektu, ale i citu (2K 7,9, L 10,13, Ž 38,18,19) a vůle (L 15,18-20, Mt 21,29).

- zdroj pokání

Pokání je Božím darem (Sk 11,18, 2Tm 2,25). Přesto si Bůh často za své nástroje užívá lidí (Sk 2,37,38,41, 2Tm 2,24,25). Ale je také odpovědností člověka (Sk 2,38).

- ovoce pokání

Pokání přináší odpuštění hřichů (Iz 55,7, Sk 3,19) a radost v nebi (L 15, 7,10)

Víra

- obsah víry

Víra vychází ze slyšení Božího slova (Ř 10,17), není proto jakýmsi skokem do tmy. Nezmocňuje se pouze lidského rozumu, ale především lidského srdce. Víra, to znamená osobní přijetí Ježiše Krista za Pána. Není to jen pouhé vyznání, ale je to přijetí živé Osoby.

- zdroj víry

Víra je nejen Božím darem (Ř 12,3), ale je i osobní zkušeností (Ř 4,19).

- přenos víry

Živá víra v Pána Ježiše je pro věřícího zárukou spasení (Sk 16), synovství (J 1,12), ospravedlnění (Ř 5,1), oblečení Krista (Ga 3,26,27), posvěcení (Sk 26, 18), odpočinutí a bezpečí (1Pt 1,5, Žd 4,1-3).

- činy víry

Žd 11, Mt 21,21, J 14,12

- Nový rod

"Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjít do království Božího" (J 3,5). Z uvedené citace je zřejmé, že podmínkou vstupu do Božího království (vstup jen pro spasené) je nový rod. Ten nemůže být nahrazen vzděláním, kulturou, tradicí ani příslušností k nějaké církvi. Nový rod dává podíl na novém Božím životě, který činí vše novým. Je to narození z Ducha svatého a "skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky" (1Pt 1,23). Viz též Ef 5,26, J 15,3 Jk 1,18.

Potřeba nového rodu

- všeobecná

je to podmínka pro každého (J 3,3-5)

- z důvodu hříšnosti člověka

Tělo zůstane vždy jenom tělem (J 3,6, Ř 8,8; 7,18). Zatemněná mysl člověka musí být obnovena (Ř 12,2)

- z důvodu Boží svatosti

Lidské tělo je porušené hřichem a nemůže dosáhnout svatosti vlastním úsilím. Bez svatosti však nelze vidět Pána

(Žd 12,14). To je možné jen znovuzrozením, to je přijetím života z Boha.

- zdroj nového rodu

Boží dílo: "... ne ze krvi, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplození jsou" (J 1,13).

Nový rod je dílo Božího Ducha (Tt 3,5).

Svobodné rozhodnutí člověka: "To slyševše, zkormouceni jsou v srdci" (Sk 2,37). Odpovědi na slyšené evangelium je přijetí Krista virou (Ga 3,26, 1K 4,15).

Ospravedlnění

- význam

Nový rod dává věřícímu novou přírozenost. Ospravedlnění ho uvádí do nového postavení. Ospravedlnit někoho znamená prohlásit ho za spravedlivého v právním smyslu (5M 25,1, Ř 4,2-8). Ospravedlnění je "Boží právní akt", kterým ti, kdo virou přijali Krista, jsou Bohem prohlášeni za ospravedlněné, a tudíž nepodléhají trestu. Bůh ve své milosti odpouští kajícímu hříšníkovi (Mi 7,18.19, Ž 130,4, Sk 13,38.39) a neuplatňuje nad ním právo soudu (Ř 8,1.33.34). Ale je to ještě víc než jen zproštění vin a hříchů. Kající hříšník získává nejen plné odpuštění, ale získává i plná synovská práva a nebeské občanství. Tak jako marnotratný syn dostal to "roucho první", tak i hříšník činici pokání je oblečen do Kristovy spravedlnosti (Ř 3,22, 5,17-21, 1K 1,30).

- prostředek ospravedlnění

Ospravedlnění není na základě plnění zákona (Ř 3,20), ale na základě víry (Ř 3,22). Zákon jen otevírá vnitřní zrak k uvědomění si hřachu, nedokáže však hřich odstranit (Ga 2,16, 3,10, Ř 3,28). Jak veliký je rozdíl mezi Moříšem a Kristem či skutky a virou!

- ospravedlnění je darem Boží milosti

Jen Bůh je zdrojem ospravedlnění (Ř 3,24)

- ospravedlnění Kristovou krví

Kristova krev prolitá na kříži je jediným základem ospravedlnění (Ř 5,9, 2K 5,21 Žd 9,22).

- ospravedlnění virou v Ježiše Krista

Tato víra je podmínkou ospravedlnění (Ga 2,16, Ř 3,26, 4,5 Sk 13,38.39). Dobré skutky mají své místo jen tehdy, když následují ospravedlnění. Je to jako se stromem, který přináší ovoce v přihodný čas.

Posvěcení

Význam posvěcení je oddělení na jedné straně od světa se vším jeho zlem, a na druhé straně oddělení pro Boha (3M 27,14.16, 4M 8,17, J 10,36, 1Te 4,3).

- posvěcení před obrácením

Bůh vyvolil své ještě před ustanovením světa (Ef 1,4) a posvětil je svým Duchem, aby uvěřili pravdě. Toto je Boží akt, který předchází přijetí evangelia (1Pt 1,2).

- všeobecné posvěcení

V epištolách jsou věřící označeni jako svati nebo posvěcení (1K 1,30.31, 6,11, Žd 10,10.14). Okamžikem uvěření v Krista se člověk stává svatým (Ef 5,25.26, Ko 1,22).

- praktické posvěcení

"Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše" (1Te 4,3). Toto je praktický život křesťana (Žd 12,14), který znamená oddělenost od všeho zla (J 17, 15). Viz též Ř 12,1, 6,11, 2K 3,17.18.

- dokonalé posvěcení

Odkaz k tomu nacházíme v 1Te 5,23. Věřící má být ve všem dokonalý "ku příští Pána našeho Jezukrista..." (1Te 3, 13). Až On se ukáže, pak budeme Jemu podobní (1J 3,2). Posvěcení z Boží strany je dokončeno a to Bohem Otcem (1Te 5,23.24), Kristem, Synem (Ef 5,25-27, 1K 1,30, Žd 13,12) a Duchem svatým (2Te 2,13).

Z lidské strany je posvěcení výsledkem víry v Krista (1K 1,30), poslušným setrváním v Božím slově (J 17,17, Ef 5, 26, J 15,3), usilovným následováním (Žd 12,14), poddáním se přísné výchově (Žd 12,10.11) a řadou maličkostí vedoucích k posvěcení (Ef 6,19-22, 2K 6,17, 7,1).

Z uvedeného příspěvku je vidět, že pojem *spasení* není úzkou izolovanou kategorii, ale že souvisí s životem i smrtí Pána Ježiše Krista, Jeho zástupnou obětí na kříži, sestoupením do pekla, vzkříšením a vyvýšením do nebe, ale má i hlubokou souvislost, provázanost a podmíněnost takovými biblickými pojmy jakými jsou pokání, víra, nový rod, ospravedlnění a posvěcení.

Josef Hudousek

Pán je môj vodca

Milí čitatelia, vošli sme do nového roku 1998. Každého z nás zastihol v inom veku, inom zdravotnom stave a sile a pre nás, ktorí sme sa dožili, aj v inom spoločenskom zriadení. Akosi mi to priponáma historiu exodu Izraelitov z egyptského otroctva, ako nám to popisuje text 2M 13,17-18a.21-22.

Konečne slobodní - akoby sme počuli povzdych mnohých Izraelitov. Slabí, zotročení tvrdou pracou, unavení, ale šťastní. Nekonečný zástup starých, mladých a detí! Idú domov. Z tohto opojenia ich však vyrušilo Božie rozhodnutie, že do zasluženej zeme nepójdu krášou, ale dlhšou cestou. Popri pobreží Stredozemného mora by trvala cesta okolo 14 dní, ale cesta púšťou trvala 40 rokov.

Pýtame sa prečo? Pretože filištínska cesta okolo Stredozemného mora bola pre silných, bojaschopných a ukázn-

ných ľudí. Ale Izraeliti boli slabí, vysilení stáročným otroctvom, neozbrojení, nevycvičení v boji a nedisciplinovaní. Ich vodca - všemohúci Boh to vedel, lebo dobre poznal tento ľud. Pri prvom stretnutí s nepriateľom by sa boli vrátili (v. 17) a možno by sa nikdy nevyslobodili z otroctva. To boli **osudové chvíle pre tento národ**. Boh vedel, čo dokáže uniesť a čo nie. Možno si povieme: Však videli mocné divy, ktorími ich Boh vyviedol z Egypta, či to nebolo pre nich dosačne motivujúče, povzbudivé? Tento Boh má moc ich **nielen vyviest'**, ale aj **previesť** cez všetky prekážky. Ako sa ukázalo neskôr, Boh ich poznal lepšie ako oni sami seba. Nevedeli Mu plne dôverovať a spoliehať sa na Jeho lásku a vedenie.

Izraeliti neboli iba čo do vonkajších, fyzických sil pripraveni, ale hlavne neboli vnútorné dosť silní, slobodní. Niekedy je k prekonaniu vonkajších prekážok ak dosiahnutiu cieľa potreba viac **vnútorných sil**. K vonkajšiemu prevratu či zmene často stačí vhodná chvíľa, dobrá strategia, ale k dosiahnutiu cieľa a k užívaniu víťazstva je potrebný **vnútorný prevrat**. Veď sme toho svedkami aj zo skúsenosti národov v našej dobe, ktoré dosiahli slobodu od jarma, ale túto slobodu nedokážu užiť a žiť kvôli vnútornej neprípravenosti.

Bohu sa videla kratšia cesta filištínska priblíž blízka na to, aby Izraeliti mohli vnútorné dorášiť. Krátkou cestou sa mohli naučiť, čo je vojna, ale na dlhšej ceste sa mohli naučiť poznávať seba, kto sú oni a kto je ich Boh (5M 8,2). Boh ich učil, že nech by bola ich cesta akákoľvek nepohodlná, nikdy sa to nebude rovnať Egyptu. Ako veľmi dôležité je mať dobrého vodcu, ktorý nehľadí iba na euforický začiatok, ale pozná aj priebeh a cieľ cesty. Boh nesľuboval cestu vysadenú ružami, ale sluboval im zem,

ktorá bude oplývať medom a mliekom. Stačilo Mu dôverovať.

Ako často sme aj my podobní tomuto ľudu, keď si želáme konjukturu, blahobyt, prosperitu, a to rýchlo, ku ktorej sme vnútorné nedorástli. Len sa pozrieme za minulosťou našich dejín! Či nie sú v mnom podobné? Túžime rýchle zbohatnúť, dosiahnuť blahobyt. Ale či to vedie k žiaducemu cieľu? Aby sme boli vnútorné, v srdci zreli a všímali si aj našho Stvoriteľa a Spasiteľa? Alebo túžime po "lepšom zajtrajsku" len aby sme uspokojili svoje fyzické túžby, aby sme mohli dávať prieschod svojim ľudským vlastnostiam - bravosti, mamonártvu, túžbe po moci, po postavení, autorite a to za každú cenu?! Či nás Boh nepozná, ktorý nás vedie a chce viesť i v ďalšom roku 1998 cestou, aby sme Ho nakoniec oslavovali?

Pozrime sa, ako reagovali Izraeli pri stretnutí sa s prvou prekážkou. Keď ich Egypťania prenasledovali, pred nimi bolo Červené more a v chrbte silný nepriateľ. Ich reakcia? Čítajme 2M 14, 11-12: "I povedali Mojžišovi: Či nebolo hrobov v Egypte, že si nás vyviedol zomrieť na púšť? Čo si nám to urobil, že si nás vyviedol z Egypta?" Ako reagoval Mojžiš? "Nebojte sa! Stoje pevne a uvidíte záchrannu Hosподinovu, ktorú vám dnes spôsobi," povedal ľudu (v.13). Boh poznal svoj ľud a pozná aj nás. On vie, či nás má viesť kratšou či dlhšou cestou.

Nech je naším motívom pre rok 1998, že "On vie, že ideme veľkou púšťou" (5M 2,7) a že vie, akú cestu má pre nás voliť, čo je nám užitočnejšie. Až sa raz rozpamäťáme na všetky cesty, ktorými nás viedol, vyznáme so žalmistom: "Bože, Tvoje cesta je svätá" (Ž 77,14).

Náš Boh bol a je najlepší VODCA!

Milan Hrdina

Bud' chlap!

Možná, že už po tobě některý z tvých kamarádů chtěl, abys mu dokázal, že jsi chlap. Třeba tím, že můžeš jit na pivo. Anebo dokážeš svou odvahu tím, že provedeš něco zakázaného. A kolik je těch, kteří umíčí své svědomí a uposlechnou tyto podněty. Ach, tito "chlapí", které zformoval svět. Tito odvážní "chlapí", kteří se nedovedou vzepřít posměchu svých kamarádů. Tito siláci podlehnu každému pokušení. Tito svobodní muži jsou ve skutečnosti otroky veřejného mínění, svých vlastních výhod, svého břicha a svých problémů.

I Bible nás vybízí: "Bud'te zmužili". Ale tu se jedná o lidi, kteří vědí, že jsou slabí, neschopní a hříšní a kteří nalezli své útočiště u Pána Ježíše a přijali jej do srdce jako svého Spasitele. On je teď jejich silou. S jeho pomocí mohou být zmužili a ovládnout své vášně, vyvarovat se pokušení a skoncovat se svým starým způsobem života. Jsou to lidé, kteří jsou hotovi a schopni snést posměch. Chtějí poslouchat svého Pána, a proto jsou hotovi postavit se čelem k názorům jiných.

Milý příteli, který jsi ještě mladý ve víře a vystaven mnoha útokům ze světa, kéž tě tato slova povzbudit! Varuj se hřichu! Důvěřuj Pánu Ježíši, který tě vykoupil z hřichu! Důvěřuj v Pána Ježíše Krista, který tě vysvobodil a každého dne čerpej svou sílu a milost u něho!

"Bud'te bdělí, stůjte pevně ve víře, bud'te stateční a silní!" (1K 16,13).

Jak vypadají naše životy? Povolujeme tělu v jeho žádostech? Necháváme hřichu prostor? Odkládáme skutky tmy? Oblékáme na sebe Krista v Jeho myšlenkách a charakteru?

Také trochu spomienkové rozmysľanie o láske

MUDr. Jan Siracký, DrSc

Tak sme si nejak mysleli, že keď sa uvolní komunistický pancier, ktorý užíval a zvíral náš život dlhé roky, že dôjde k slobodnému rozvoju veľkého množstva pozitívnych hodnôt. Žiaľ, zatiaľ vidíme, že sa uvolnili viac negatívov. Honba za peniazmi, oportunizmus, klamstvo, agresivita, arogancia, surovosť a kriminalita a žiaľ na všetkých úrovniach nášho života. Rozsievanie a pestovanie nenávisti ako politického argumentu sa stalo každodenným pravidlom. Stalo sa nejak zvykom aj za komunizmu a žiaľ aj dnes, že konáť proti svojmu presvedčeniu a svedomiu nie je vlastne nič neobvyklého, nič zlého, je to každodenný život - taký pokrivený, názor, že cieľ posväčuje prostredky. A tak oportunizmus, klamanie, obchádzanie zákonov, konanie proti pravde a právu a proti vlastnému svedomiu je žiaľ každodenný život a na všetkých úrovniach našej spoločnosti.

Tak nejak behom posledných desaťročí sa neustále znižovali kritériá takej tzv. občianskej počestnosti. Najprv štát bral násilím občanovi a potom občania začali brať štátu. Možno malíckosti a drobnosti, ale stalo sa to všeobecným zvykom. A potom sa hralo divadlo - hovorilo sa čomu s neverilo, čo bolo proti vlastnému svedomiu a vstupovalo sa do strany, ktoréj ideologii sa neverilo - pre kariéru, rodinu, deti. A nikto sa už nad tým nepozastavil - bolo to všetko úplne normálne.

Pilát vedel, že Pán Ježiš je nevinný a napriek tomu ho vydal na smrť - bála sa o svoju kariéru. Herodes mal rád Jána krstiteľa, rád ho počíval, vedel, že je

spravodlivý a dal ho usmrtiť - pre svoju ještinosť a namyslenosť.

Pilát a Herodes sú také veľmi smutné symboly konfrontácie dobra a zla v tragičke konania proti svojmu presvedčeniu a svedomiu.

Konfrontácia základných etických hodnôt a principov vypukle ukazuje rozsah morálnej devastácie spoločnosti za posledných štyridsať rokov. Mám obavu, že ekonomická transformácia bude ďaleko skôr dosiahnutá ako morálna transformácia spoločnosti.

Na druhej strane - taký nejaký protipól tejto smutnej situácie je tu strašne silný argument lásky - ktorá je okolo nás, je tu pre nás, je všade a každý deň. Riešenie celého širokého spektra tých negatív a tých životných situácií v našom každodennom živote, kde zlyhávame a prehrávame, je v láske (1K 13,4-6).

Porozumenie, ľudskosť, decentnosť, tolerancia, slušnosť, odpúšťanie, veľkorysosť - sú krásne výrazy, ktorých obsah je fascinujúci. Motívacia a náplň všetkých týchto slov je v podstate láska.

Chcel by som porozprávať niekoľko drobných príbehov, ktoré mi vždy tak konkretizujú tieto krásne slová.

□ Niekoľko začiatkom osemdesiatych rokov som sa vracal z dĺhšeho študijného pobytu v Anglicku. Na hranici pri Bratislave dôkladne kontrolovali naši colníci a pri prehliadke môjho kufra našiel jeden z nich dve Biblie - anglickú a slovenskú, ktoré nosím so sebou. Držal ich v ruke a začal rozhovor. Načo sú Vám dve Biblie - jedna je, pripustím, pre osobnú potrebu, ale tá druhá - to je už nedovolený dovoz náboženskej literatúry. Dival sa na mňa a potom sa opýtal, aké je moje zamestnanie. Povedal som - lekár. A v akom obore pracujete - vo výskume rakoviny. Dival sa na mňa a potom sa začal usmievať a nakočnie povedal: Tak dobre, to Vám verím,

že v takej profesií potrebujete aj dve Biblie. Vrátil mi ich a potom sme sa usmievali už obaja a bolo po prehliadke.. Podal mi ruku a mali sme - myslím - spoločne krásny pocit takej malej radosť. Radosti z ľudského porozumenia, tolerancie. Takého malého Božieho dotyku lásky, ktorý nedokážeme našimi slovami presne definovať.

□ Pred viacerými rokmi som mal možnosť stráviť niekoľko mesiacov na gynekologickom oddelení veľkého onkologického centra v Berline. Bola mi tu ponuknutá aj možnosť operovať niektoré prípady. Spomínam si, že som deň pred operáciou vyhľadal inštrumentárku na operačnom sále, aby som sa oboznámil s nemeckou terminológiou chirurgických nástrojov. Viete - konverzácia počas operácie medzi operatérom a inštrumentárkou je veľmi rýchla a stručná - hovoríte vlastne len názvy inštrumentov, ktoré momentálne potrebujete. Prosím a dákujem hovoríme až po operácii. V našich krajinách užívame dodnes pre mnohé operačné inštrumenty francúzke a nemecké mená - priezviská ich autorov: Peán, duval, déchamps, kocher, mikulicz, wertheim a pod. V Nemecku terminológia nástrojov je technický výraz pre nástroj. Tak mi v ten predoperačný deň inštrumentárka hovorila nemecké pomenovanie a ja som jej zase našu francúzko-nemeckú autorskú terminológiu. Na druhý deň pri operácii neboli všetci žiadne problémy. Tak nejak sme si ohromne rozumeli. A keď sme skončili - inštrumentárka mala radosť, ako krásne rozumela mojim francúzkym a nemeckým menám, a ja som mal radosť, ako krásne som zvládol nemeckú odbornú terminológiu. A potom sme sa nad tým strašne smiali a bol to krásny moment radosti pre všetkých, čo sme tam boli. Že operácia dobre prebehla a že sme si všetci tak krásne rozumeli.

Vzájomné porozumenie prináša pokoj a radosť, a to veľmi potrebujeme na každý deň - aj národy a aj jednotlivci.

Pre taký pocit plnosti vzájomných vzťahov a porozumenia je potrebné aj odpúšťanie. To sú tie čarovné slová - mrzí ma to, prepáčte, odpustite, ľutujem, nechcel som.

□ Pred nejakým časom pri tenisovom súboji s mojim synom som po dlhšom čase mal víťazstvo na dosah. A ku koncu skoro vyhratého setu volal na mňa asi osemročný strapatý chlapec vedľa kurtu, či by som mu nedal nejaké odohraté loptičky. Tak nejak ma to viedlo zo sústredenia, že som pokazil hru a podráždene som na chlapca niečo zakričal. On mi povedal, že však nič zlého neurobil, tak prečo naňho kričím a odišiel. Hrali sme ďalej, ale mňa tak mrzelo, že som tomu chlapcovi ublížil - skončil som hru a išiel som ho hľadať. Bol som veľmi rád, keď som ho našiel. Dal som mu loptičky, podal som mu ruku a povedal som mu, že ma to veľmi mrzí, že som na neho kričal. Ten chlapec to možno tak celkom nechápal, nesporne sa tešil loptičkám. Neviete si však predstaviť, aký dobrý pocit som mal ja sám.

Mrzi ma to, odpustite, ľutujem, nehnevajte sa. To sú slová, ktoré pomôžu vyhliadiť aj veľké vrásky a súčasne priniesť aj obojstrannú radosť - takú ľahko definovateľnú radosť evanjelia lásky.

□ V Anglicku mám jedného veľmi dobrého a vzácnego priateľa. Je to profesor Donald Wiseman - archeológ, expert na dešifrovanie a interpretáciu textov babylónskych a asýrskych vykopávok. Cez vojnu bol stíhacím pilotom v bitke o Britániu v r. 940. Po vojne počas mnohých rokov spolupracovník a priateľ archeologa Dr. Malowana a jeho manželky - spisovateľky detektívnych románov Agaty Christie, pri opakova-

ných výpravách v Iraku. Vlani počas pobytu v Anglicku som sa chystal so svojimi priateľmi navštíviť Škótsko. Keď som Donaldovi Wisemanovi o tom hovoril, pýtal sa ma na krstné mená mojich priateľov. Povedal som - Francis a Nelly - ale na čo to potrebujete vedieť, Donald, som sa ho opýtal. Vieš, Jan, - budem sa za vás modliť a vaše priezviská sa tak ľahko vyslovujú.

Minulý rok mi k Vianociam poslala jedna stará paní veršované prianie:

Prajem Vám šťastie, lebo je krásne
Prajem Vám zdravie, lebo je vzácene
Prajem vám lásku, lebo je jej mälo
Prajem Vám, aby sa Vám z týchto darov čo najviac dostávalo.

Snáď ani nie je mälo lásky na svete, ale mälo je jej v nás. Pán Boh je láska (1J 4,8) a On je vásade. Láska prišla v osobe Pána Ježiša na tento svet a každý ju môže mať (J 3,16).

Láska prináša pokoj a radosť každému: aj tomu, kto dáva a aj tomu, kto prijima.

VÝKLAD LISTU JÚDÚ - 2

Júda začal písť list na povzbudenie veriacim ohľadom ich spasenia, ale je zrejmé, že ho Svätý Duch viedol inak. Náplň listu nám svedčí, že odložil harfu stranou a zatrúbil na poplach do boja. Prečo vlastne Júda napisal tento list? Už sme si povedali, že ho napísal preto, aby veriacich napomenal vzhľadom na odpadlíkov, ktorí sa už kradmo votreli do cirkvi Ježiša Krista. Slovo napomenúť v 3. verši je v gréckej vojenským výrazom. A tak aj náplň listu je "bojová". List Júdov je povolenie do zbrane, do boja za vieru, odovzdanú raz navždy svätým. Toto je dôležité práve dnes, keď sa do kruhov cirkví dostávajú rôzne sekty, kulty, okultizmus a východné náboženstvá.

Júda nám predstavuje účastníkov boja, teda najprv vojsko, a to vo v. 1-2. Veliteľom vojska je Pán Ježiš a vojakmi, ktorým velí, sú ľudia, ktorí vlastnia spoločné spasenie vierou v Neho. Každý vojak má v Nom istotu, lebo spasenie má svoj pôvod v Bohu a nie vo vôle človeka. Ak si už odovzdal svoj život Kristovi, tiež si súčasťou Jeho vojska. Boh nehradá dobrovoľníkov, On ľahko regresoval a do vojska Pána Ježiša si narukoval. Teda nie je otázkou, či budem vojakom, ale či budem verným vojakom! Aký máme mať výstroj napisal Pavel v liste Efežanom. Podstatou duchovného výstroja je lebka spasenia, teda istota, že sme spasení, a tiež meč Ducha, ktorým je Božie slovo.

Kto je nepriateľom? Ak ho nepoznáme, nemôžeme ani bojať. Odpadlík nie je kresťan, ktorý zavrhol svoje spasenie. On sa pretvára od samého začiatku, akoby prijal pravdu a potom sa úplne odvrátiel od vieri raz danej svätým. Odpadlík je ten, ktorý nedovolí, aby semeno zasiateho slova prinieslo trvalý úžitok v jeho živote.

PREJAVY ODPADLÍKOV

1. Nepriatelia sú bezbožní. I keď tvrdia, že sú Boží, ich myseľ a život potvrdzujú opak. Majú tvárosť pobožnosti, ale im chýba sila pobožnosti, ktorú vlastní opravdový kresťan. Keď sa na nich pozeraeme zvonku, naoko môžu byť pobožní. Hovoria o Bohu, používajú zbožné slová, ale ich srdcia sú ďaleko od Neho. Môžu byť v cirkvi a tvrdiť, že slúžia Bohu, ale Ho vlastne všetci osobne nepoznajú.

2. Sú to podvodníci - iství, úskoční, ktorí klamú. Sú ako zločinci, ktorí boli vypovedaní z krajiny, ale tajne sa vračajú a pokúšajú sa opäť pôsobiť. Ako sa tito falosní bratia môžu dostať do cirkví? Keď vojak na stráži zaspí. Častokrát sa i vodcovia cirkví ľahostajne správajú vo-

či tejto skutočnosti a nie je div, že sa potom deje to, čo a deje.

3. Sú nepriatelia Božej milosti. Prečo vchádzajú do cirkvi? Aby prevracali a zneužívali Božiu milosť. Tvrďa, že na základe milosti môžu žiť bezuzdným a nestudátnym životom. Slovo *nestudatosť* podľa originálnej znamená "nedostatočok mrvnej zdržanlivosti, úplna strata akejkoľvek kontroly". Satan zaslepil ich oči hovoriac rob, čo chceš, Božia milosť je dostatočná, aby ti odpustil. Týmto zneužili milosť pre opodstatnenie svojho hriechu. Ak nám stúpenec kultu ponúka takýto život "slobody", vedzme, o čo sa jedná. Boh dáva v milosti slobodu, ale nie k hriechu, ale ku konaniu spravodlivosti. Boh nás povolal k slobode a čineniu toho, čo On prikazuje a čo sa Jemu líbí.

4. Ich posledná vlastnosť je vyjadrená slovami *zapierajú jediného Panovníka a nášho Pána Ježiša Krista*. Odpadlici vždy zapierajú božstvo Ježiša Krista. Urobili Ho jedného zo stvorených bytostí. Ježiš je pre nich iba dobrý človek, príklad pre nasledovanie a dobrý učiteľ, ale neuznávajú Ho ako večného Boha, ktorý sa zjavil v tele. Júda použil až štyri slová vzťahujúce sa na Krista. Najprv *Panovník*, v gréckine *despotés*, čo znamená absolutný a suverénny vládca vesmíru. Potom *Pán*, čiže *kyrios*, čo znamená titul a česť; ďalej *Ježiš* čiže *Spasiteľ* od hriechu a nakoniec *Kristus*, čo vyjadruje, že On je *pomazaný Mesiáš*. Odpadlici spravidla zapierajú všetky tieto prívlastky. Toto nám pomôže odhaliť, s kým máme dočinenie. Keď niekto zapiera božstvo Pána Ježiša Krista, potom je bezpochyby odpadlík.

PRÍČINA A PODSTATA BOJA

Teraz, keď nám Júda odhalil nepriateľa, snaží sa predstrieť spôsob, príčinu a podstatu boja. Ako má cirkev reagovať na tohto úskočného nepri-

teľa? Najprv je tu *naliehavosť*, čiže súrnosť boja. Júda sa všemožne a cieľavodome snažil napsať veriacim o ich spoločnom spasení a nutnosti obrany tohto spasenia. Spoločné spasenie znamená, že všetci veriaci vlastnia niečo spolu a preto majú i spoločne bojať. Tento boj nie je iba vecou jednotlivca, ale celej opravdovej cirkvi Pána Ježiša. Júda ako duchovný pastier cíti toto nebezpečie a ukazuje na neho. Zároveň veriacich chce pripraviť pre boj.

Najprv *nalieha bojať za vieri, odovezdanú raz navždy svätým*. Viera sa v tomto prípade vzťahuje na obsah nauky danej Bohom a sprostredkovanej cirkvi skrze apoštолов. Je to celé zjavenie Božie, obsah Božieho slova - Biblie. Toto Božie zjavenie je odovezданé raz navždy veriacim ľuďom v minulosti a je úplné. Nieto nového zjavenia, ktoré by sa mohlo k nemu dodať. Jeden z jasných znakov kultov a siekt je odmiestanie autority Biblie a zdôrazňovanie inej autority, zvyčajne knihy, alebo zjavenia, ktoré podal zakladateľ kultu. Oni vždy použijú svoju literatúru ako kľúč do Biblie, a toto je znak ich falošnosti.

Čo prakticky znamená *zápasit* za *vieri*? Obraz je prevzatý z atletiky. Slovo *agonidzo*, z ktorého pochádza naše agónia, podáva obraz športovca, ktorý pri preteku napne každý sval, aby zvíťazil. Duchovné boje v živote kresťanov sa nevedú po sediačky, ale v aktivite z celej sily. Ide o zápas, ale timový, lebo jednotlivec to sám nedokáže. Vedľajujeme proti osobnému nepriateľovi, ale proti nepriateľovi nášho Pána. Každá generácia veriacich musí viest' tento boj. V dejinách cirkvi bola vždy potrebná generácia verných vojakov, ktorí zápasili za vieri, raz danú svätým.

Nakoniec, keď nám Júda povedal, že kresťania sú vojaci Ježiša Krista a objavili nám nepriateľa i spôsob boja, po-

zrime sa na výsledky boja vo v. 5-7. Vo v. 4 Júda preradil Boží výrok o odpadlích. Oni boli dávno *vopred* zapísaní k tomu odsúdeniu. Odsúdil ich Boh a dal to napsať skrze prorokov. Skôr, než nám Júda dá príklady, pozrime sa na skutočnosť Božieho súdu. Prečo ich Boh súdi? Ich hriech je trojity: zapreli Božieho Syna, zaviedli a znečistili Boží ľud a prevrátili náuku o Božej milosti. Taktôž pod maskou pobožnosti oklamali nevinných, berúc ich peniaze, aby žili bezbožne.

Ondrej Franka

nejlepšie u zapnutého videa.

- doporučení pro muže: nejvhodnejší čas pro montérky a práci kolem auta.
- doporučení pro ženy: čas na manikuru, čtení Tiny, plétení atp.

Příkázání čtvrté:

Dost autoritárské výchovy. Je čas vymanit se z vlivu rodičů. Zanech jejich přestařelé viry i staromódních zvyků. Konečné řešení může přinést umístění alespoň jednoho z nich do ústavu.

Příkázání páté:

Následuj příkladu Kaina. Smrt - tvoje společnice - může mít mnoho tváří: ubližování, týrání, šikana, pohrdání životem, potrat, zamouřování prostředí, nenávist.

Příkázání šesté:

Koitus bez koexistence. Sexus bez etosu. Lapidárně řečeno: hledej inspiraci u zvířat, odpovědností vstup zakázán.

Příkázání sedmé:

Kdo nekrade, okrádá svou rodinu. Kdo nešídi, bude sám šízen. Co tě nepáli, nehas. Dělej vše, k čemu je vhodná příležitost.

Příkázání osmé:

Pomluva, pošpinění, křivé obvinění, lež, to jsou spolehlivé prostředky k boji s druhým člověkem.

Příkázání deváté:

Aby nám patřil cizí dům, je třeba například: zneužít právo, zfalšovat dědictví, podplatit notáře, odstranit nepohodlné či dům neprávem obývat.

Příkázání desáté:

Nebudeš šťastný, dokud neziskáš ženu, jež si usmyslíš, věc, která tě okouzlila, moc, která ti dovolí ovládat vše.

Náplň témto příkázáním dalo pozorování našeho každodenného života. Je zrûdný, nemyslite? Co si počít? Navrhuj: klekněme na kolena a začněme pečlivě vybírat kořinky hřichu, jehož plody vzkličily na poličkách našeho života.

-free- (převzato z "Přítele ľudu")

Pár slov o "antidesateru"

Desatero příkázání?

Kdo se ještě odvážuje na sklonku druhého tisíciletí "oprašovat" to, co již dávno leží na pultech bazaru hodnot? My máme jiná pravidla, křičí člověk dneška. Chceš-li obstát, musíš se jimi řídit! Nuže, poslechněme hlas "druhé" strany a rozсудme, kterých "deseti slov" jsme vykonavateli.

Příkázání první:

Nevěř Bohu. Zbožňuj cokoli, jen ne jeho. Věř pověram, spoléhaj na horoskopy a hvězdy. Ptej se, jaký osud byl určen pro tvůj život. Zajistí se dostatkem peněz, žij sám pro sebe, vyhovuj svým pudům a choutkám.

Příkázání druhé:

Rouhej se, krucifixuj, himmelhergottuj. Opatř si slovní zásobu prošpikovanou těmito "kořeněnými" výrazy. Bez nich bude tvá mluva planá, nevýrazná.

Příkázání třetí:

Neděle je dnem NIC-nedělání. Hod za hlavu všechnu práci, tento den patří jen tobě. Stávej až k poledni, dobře pojez a zbytek dne můžeš trávit v posteli,

10. NOACHOVE DNI (Genesis 6)

Dva dni pred ukrižovaním Ježiša Krista pýtali sa Ho Jeho učenici: "Čo bude znamením tvojho príchodu a skonania sveta?" (L 24,3). On im v dlhšej reči uviedol množstvo týchto znamení a pred jej záverom im zdôraznil: "Ako bolo za dni Noeho, tak bude i za príchodu Syna človeka. Lebo ako v tých dňoch pred potopou jedli a pili, ženili a vydávali sa až do toho dňa, ktorého vošiel Noe do korábu a nezvedeli, až prišla potopa a všetkých zachvátila. Tak bude aj za príchodu Syna človeka" (L 24,37-39). V súvislosti s Jeho blízkym druhým príchodom vedú i nás Jeho slová k zamysleniu nad tým, ako bolo za dni Noacha? a ako je to v porovnaní s tým za našich dní.

Boží synovia

A stalo sa, keď sa ľudia začali množiť na tvári zeme a narodili sa im dcéry, že videli synovia Boží ľudské dcéry, že sú krásne a brali si ženy zo všetkých, ktoré si volili (v. 1-2).

Mravný stav ľudstva sa do Noachových dní úžasne zmenil k zlému už nielen v Kainovom rode a v rode ďalších Adamových synov, ale i v rode Setovom ako je to zrejmé z ďalšieho obsahu tejto kapitoly Biblie. Snáď i to viedlo neskorších vykladačov Svätých písem a konkrétnie tejto kapitoly k výkladu, že zmienení "synovia Boží" boli muži zo Setovho rodu a zmienené "ľudské dcéry" zase ženy z Kainovho rodu. Podľa takého výkladu v tejto správe Biblie išlo o Pána Bohom zakázané "spojenie veriacich s neveriacimi", pre ktoré potom prišiel na celé ľudstvo Boží súd. Tento výklad sa traduje od pozdejších 'cirkevných otcov', Chrysostoma a Augustína

a má veľa zástancov i v našej dobe. Preskúmajme ho vo svetle nie len celej tejto kapitoly, ale i správ a ducha Písma Starého i Nového zákona s túžbou zistiť pravý zmysel uvedených veršov.

Zmienený výklad vyvoláva celý rad otázok. Uvedme niektoré z nich: Čo potomkovia ostatných Adamových synov? Prečo nie je zmienený opačný vzťah (ktorý je v našej dobe asi častejší), že sa "dcéry Božie" (veriacie ženy zo Setovho rodu) vydávali za "ľudských synov" (neveriacich mužov z Kainovho rodu). Prečo sú zrejme ako deti vzišlé z uvedeného zvláštneho spojenia spomínaní *obri*? A prečo zrejme v súvislosti s týmto spojením bola celá zem *nallená ukrutnosťou* (v.11) a každé *telo* porušilo svoju cestu na zemi (v.12)? To sú otázky na ktoré je nutné na základe Písma odpovedať.

Setovi synovia určite napospol neboli zbožní muži ("synovia Boží"), veď ako by potom mohli všetci až na štyroch zahynúť v potope. Výraz "synovia Boží" znie v hebrejčine "*bene elohim*". Nikde v Genesis 1-5 až po tento

verš (6,2) nie sú týmito slovami označení Setovi potomci. Zo zmyslu samého slova vyplýva biblický výklad, že takto označené bytosti boli synmi Božimi a nie ľudskými, pretože boli Bohom stvorené a nie z ľudu narodené. **Takýto názov sa z ľudi môže vzťahovať iba na Adama a inak všeobecne na anjelov, ktorých Pán Boh priamo stvoril (Ž 148, 2,5; 104,4; Ko 1,16).** Je uvedený trikrát v Jóbovej knihe (1,6; 2,1; 38,7) a všade sa tu vzťahuje na anjelov. Podobný výraz "*bene elim*" je v Ž 29,1 a v Ž 89,7, kde je tiež reč o anjeloch. Iný podobný výraz "*bar elohim*" je v Da 3,25 a vzťahuje sa zrejme na zvláštneho Božieho anjela ('teofaniu' = zjavenie Boha).

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

Z uvedených príkladov jasne vyplýva, že úmyslom pisateľa Genesis bolie uviesť nie niečo sice Pánom Bohom zakázané, avšak medzi ľudmi bežné (spojenie veriacich s neveriacimi v manželstve), ale niečo prekvapujúce a neslychané **spojenie zlých anjelov s hriešnymi ľudmi**. Takto chápali obsah Gn 6,2 prekladateľia Starého zákona do gréckej Septuaginty, autor apokryfnej knihy o Enochovi (ktorú pravdepodobne cituje Ju 14), starí židovskí vykladači a učitelia prvotnej Cirkvi. Septuaginta tu prekladá "anjeli Boží" a to bol preklad, ktorý používala prvotná Cirkev. Takýto výklad v duchu Písma vyžadujú tiež novozákonné verše Ju 6, 2Pt 2,46, 1Pt 3,19-20.

Pri tomto druhom výklade treba pripraviť väžnu ľažkosť: ako chápať telesné spojenie anjelov s ľudmi? Ona zostáva napriek tomu, že v Písme vidieť že anjeli vystupovali v ľudskej podobe vždy ako muži, dokonca jedli (Gn 18,8) a sodomskí muži chceli mať dvoch z nich za predmet svojej zvrátenej žiadostivosti (Gn 19,5). Aké by boli deti z takého anjelsko-ľudského spojenia? Mám za to, že vôbec nie je potrebné uchýliť sa ku krajnému chápaniu o priamom telesnom spojení anjelov s ľudmi a zároveň, že výsledok ich sprostredkovaneho spojenia je pritom rovnaký. Textu rozumiem nasledovne: **Bohu neposlúšni anjeli démoni posadli bezbožných predpotopných mužov a cez nich aj mnohé krásne ženy, ktoré si vzali a s ktorými žili. Deti, ktoré sa narodili z tohto spojenia boli skutoční ľudia, ale s nadmerným telesným vzrastom a schopnosťami (aj duševnými) a rovnako ako ich rodičia boli posadnutí démonmi a úplne v ich moci.** Preto žili vo vzbure proti Bohu, takýmto duchom ovládali ďalších ľudí a on sa prenášal na ich potomkov. Vznikla reťazová reakcia šírenia satanského ducha vzbury proti

Bohu a hrozilo zdémónizovanie celého ľudstva. A to je jeden zo znakov, čo budú charakterizovať poslednú dobu pred druhým príchodom Pána Ježiša Krista.

Obri na zemi

A Hospodin riekoł: Mój Duch sa nebude prieť s človekom na veky v jeho blúdení. Je telo a bude jeho dni stodvadsať rokov. V tých dňoch boli obri na zemi a tiež potom, keď vchádzali synovia Boží k ľudským dcérám a rodili im. To (boli) ti siláci, ktorí sú od veku mužmi pôvestného mena (v.3-4).

Vo svetle prvého uvedeného výkladu môžeme chápať, prečo Pán Boh musel **vyslovíť nad celým ľudstvom taký strašný rozsudok**. Popri zavlečení do mŕtvnej skazy a duchovnej smrti. Satan chcel uvedeným porušením (postupným démonizovaním) ľudstvo zahubiť i zasúľbené Semeno ženy, ktoré mu malo rozdrvíť hlavu. A to sa nesmelo stať. Preto musel neodvratne prieť hrozný Boží súd. 120 rokov, ktoré Pán Boh ešte dal celému ľudstvu k pokániu svedčí o Jeho veľkej láske a dlhozivotievavosti voči človeku. Jeho slová, že človek je *tele* vyjadrili, že u človeka oproti duchu, ktorého do neho vydýhol, úplne prevládla jeho telesná prirodzenosť, spoločná so živočíchmi. Prejavovalo sa to v nadmernom jedení a pití aj prejavovaní pohlavného pudu. **Nadľudský vzrast i schopnosti obrov**, ktorí vzišli zo zmieneného neprirodzeného spojenia, mohli byť spôsobené možnosťou padlých anjelov ovplyvniť génové prvky ich rodičov, o čo sa v našej dobe snaží ľudská veda v genom inžinierstve takzvaným *klonovaním* zatiaľ u zvierat s možnosťou využiť ho v budúcnosti aj u ľudu. Svedectvo Božieho slova na konci 4. verša potvrdzuje, že povesti o obroch v bájiosloví starovekých národov mali histo-

rický podklad v ich skutočnom jestvovaní a pôsobení. Potvrdzuje to i skutočnosť, že hoci zriedkavo, obri sa rodili a žili aj po potope (4M 13,34; 5M 3,11.13; 1S 17,4-7; 2S 21,16-22). Hebrejské slovo pre obrov je *nefílím* a pochádza zo slovesa "nafal" = "padnúť". Jeho význam je teda "*padli*", čo pine potvrdzuje prv uvedený výklad. V 5M sa pre obrov používa meno *refaim*, čo je množné číslo od slova ráfu, uvádzaného ako meno obra Ráfu, ktorý bol otcom piatich synov obrov. Bázan a niektoré časti Kanánu boli krajmi obrov Refaimcov (Gn 14,5; 17,15; Jz 13,12) a Enákovcov (4M 13, 23,29; 5M 9,2; Jz 11,21; 15,14), nazvaných podľa otca ich rodu Enáka. Obe mená "*refaim*" i "*enakim*" prekladá Septuaginta slovom *gigantés* "obri". Všetci boli úhlavnými a najnebezpečnejšími nepriateľmi Izraela. Niet divu, že pre svoju nadľudskú silu a schopnosti stali sa obri výnimočnými bojovníkmi i vodcami, ako to ukazuje príklad Óga, kráľa Bázana.

Božia ľútost, súd a milosť

Hospodin videl, že sa množí zlosť človeka na zemi a že čokoľvek vytvoria myšlienky jeho srdca je len zlé po všetky dni. A Hospodin ľutoval, že učinil človeka na zemi a mal bolest vo svojom srdci (v.5-6).

Ked' do predošlého duchovno-mravného porušenia ľudstva vošlo navyše démonské pôsobenie, nemohol byť výsledok iný než vyznieva z uvedených slov 5. verša. Ľudia už neboli schopní dobra, ale vytvárali stále nové a vždy väčšie zlo. Pán Boh sa v ľútosti nad tým pripodobňuje človeku, ktorý nevidí dopredu následky svojich činov, hoci On ich dokonale predvídal.

Takto stav nenapraviteľnej ľudskej skazenosti, ktorým Satan sledoval zmenenie Božieho plánu spásy vyžadoval

neodvratný Boží súd nad celým ľudstvom.

A Hospodin riekoł: Zahladím človeka, ktorého som stvoril, z tváre zeme, od človeka až do hováda, až do zemeplaza a až do nebeského vtáka, lebo futujem, že som ich učinil. Ale Noach našiel milosť v Hospodinových očiach. Toto sú príbehy Noachove (v.7-9a).

Prečo sa Pán Boh rozhadol zničiť na zemi nie len ľudí, ale aj suchozemské živočíchy a vtáctvo, hoci toto tvorstvo nemalo vinu na porušenosť človeka a tým celej zeme? Zrejme preto, že boli stvorené pre človeka ako súčasť jeho panstva na zemi.

V biblickej správe o Noachovi sa krásne zrkadlí *poriadok Božieho spasenia*. Všimnime si ho! 1. Noach našiel milosť u Boha. 2. Bol "spravodlivý muž". 3. Bol "dokonalý vo svojom pokolení". 4. Chodil stále s Bohom. *Noach bol veľký muž viery*. Medzi hrdinami viery v Žd 11 iba správa o ňom začína i končí slovom "vierou". Vyjadrením: *toto sú príbehy Noachove* končí Noachova správa o stave ľudstva pred potopou.

Noach bol spravodlivý muž, dokonalý vo svojich pokoleniach. Noach chodil s Bohom. A Noach splodil troch synov: Sema, Chama a Jafeta (v.9b-10). Takto začína správa Noachových synov. Nie Noach svedčí o sebe, ale jeho synovia vydávajú svedectvo o jeho spravodlivosti, dokonalosti a chodení s Bohom. "Sem" je obvyklý hebrejský výraz pre "meno" (či "dobré meno"), "Jafet" znamená "rozširovaný" a "Cham" "horúci" či "vrelý".

Zem plná násilia

A zem bola porušená pred Bohom a zem bola naplnená ukrutnosťou, lebo každé telo bolo porušilo svoju cestu na zemi. A Boh riekoł Noachovi: Koniec každého tela prišiel predomŕia, lebo zem

je plná ukrutnosti od nich a hľa, skazím ich aj so zemou (v.11-13).

Pán Boh tu opakuje dôvody, pre ktoré musí zoslať na zem zničujúci súd.

1. Zem bola porušená. 2. Bola naplnená ukrutnosťou (iné preklady: "násilím"). 3. Všetci ľudia porušili svoju cestu na zemi (určenú im od Boha). Preto sa Stvoriteľ rozhadol zničiť ľudstvo až so zemou (nie "zo zeme") čo svedčí o celosvetovej skaze. Pôvodcami násilia a ukrutnosti boli akiste v najväčszej miere obri s nadľudskou silou, ktorí zneužívali na utláčanie ľudí, čo boli od nich slabší.

Noachov koráb

Učíri si koráb z dreva gófer. A spraviš koráb s priečramami a pokryješ ho zvnútra i zvonku smolou. A spraviš ho na takýto (spôsob): tristo laktov bude jeho dĺžka, päťdesiat laktov jeho šírka a tridsať laktov jeho výška. Koráb spraviš oblok a to na laket a zavrieš ho zhora. A dvere korábu umiestniš na jeho boku. Spraviš ho so spodným, druhým a treťím poschodím (v.14-16).

Podľa Božieho prikazu mal Noach postaviť na suchej zemi, daleko od mory koráb veľkú loď s dĺžkou asi 150 m, šírkou 25 m a výškou 15 m. Mala mať tri podlažia, každé vysoké päť m. Na vrchu snáď po celom obvode mala mať päť okien širokých pol metra, ktoré sa dali zavrieť okenicami zrejme prepúšťajúcimi vzduch. Na jednom z bokov mali byť umiestnené dostatočne široké a vysoké dvere či skôr vráta. Z hľadiska hydrostatických mala loď ideálny pomere dĺžky, šírky a výšky, takže ju ani najväčšie vlny nemohli nielen prevrhnúť, ale ani znaťne nakláňať. Noach a jeho synovia ju mali vytvoriť z tvrdého cyprusového dreva a dokonale utesniť jej škáry zvnútra i zvonku vodoizolačným tmelom, pravdepodobne živicou (pre "smolu" sa v hebrejskej používa iný výraz než aký je

uvedený tu). Objem korábu bol približne 56 250 m³, čo zodpovedá objemu okolo 600 krytých nákladných vagónov. Jeho ložná plocha 11 250 m² zodpovedá približne ložnej ploche asi 300 takýchto vagónov.

Božia zmluva s Noachom

A hľa, Ja uvediem potopu vôd na zem aby som skazil každé telo, v ktorom je duch života pod nebom. Všetko, čo je na zemi, zomrie. A postavím svoju zmluvu s tebou a vojdeš do korábu ty aj tvoji synovia i tvoja žena i ženy tvojich synov s tebou (v.17-18).

Pán Boh tu prvý raz hovorí akým spôsobom skazi suchú zem a jej obyvateľov že to bude "*potopa vôd*" (hebrejsky "*mabbul majim*"). Hebrejské slovo "*mabbul*" sa v Biblia používa výlučne pre túto potopu, jedinečnú v celých dejinách ľudstva. Uvedený výraz "*mabbul majim*" možno podľa zmyslu preložiť "vodná pohroma". Ked' sa o nej hovorí a píše v Novom zákone, je pre ňu podobne výlučne použité grécke slovo *kataklymmos* = *pohroma*. Táto pohroma mala zničiť všetko živé tvorstvo na suchej zemi, nie však v mori. Preto to musela byť *celozemská katastrofa*.

Pán Boh vo svojej milosti robí s Noachom a jeho rodinou *zmluvu*, v ktorej sa zaväzuje zachovať ich živých v hroznom súde potopy. Ukáže sa, že On je verný a túto zmluvu dodrží.

A zo všetkých zvierat z každého tela po dvoje uvedieš do korábu, aby si ich zachoval živé so sebou: samec a samica budú. Z vtáctva podľa jeho druha, z hoviačid podľa ich druha, zo všetkých zemeplazov podľa ich druha, po dvoje vojdú k tebe, aby boli zachované živé (v. 19-20).

Viacerí prírodovedci počítali počet a veľkosť zástupcov jednotlivých živočíšnych druhov a zistili, že sa mohli dobre

zmestíť do obrovského objemu a na chromnú ložnú plochu korábu, najmä za predpokladu, že to boli mládčatá z týchto druhov. Stvoriteľ mohol využiť **pud sťahovania**, ktorý vložil do živočíchov, aby ich priviedol k Noachovi.

A ty si zhromaždi z každej potravy, ktorá sa je a zhromaždiš to k sebe a bude to tebe aj īm na pokrm (v.21).

Potrava na celý čas pobytu v korábe bola potrebná iba pre osem ľudí v ňom. Zvieratá i ostatné živočíchy mohol Pán Boh na celý čas potopy uviesť do spánku, v ktorom nepotrebovali potravu ani nevylučovali z tela výkaly. V takomto spánku nevnímali pohyby korábu ani zvuky potopy a nemohol v nich vzniknúť strach.

A Noach učinil všetko tak, ako mu prikázał Boh tak učinil (v.22).

Noach bol nielen muž veľkej viery, ale aj veľkej poslušnosti. V nej urobil všetko tak, ako mu to Pán Boh prikázal. A Boh sa k jeho viere i poslušnosti priznal so záchranou v súde potopy.

pripr. Ján Hudec

Můžeme mít jistotu spasení?

Učení Pisma o trvalém, věčném zabezpečení věřících má dalekosáhlé důsledky pro nás každodenní život. V podstatě se jedná o následující otázku: "Může věřící člověk ztratit spasení, které získal vírou v Kristu?" Není to otázka jednoduchá, vyžaduje studium Pisma.

Hned na začiatku si řekneme, že Boží slovo nás jasne poučuje o tom, že věřící člověk je jednou provždy zabezpečen před Božím soudem a věčným zatracením. Podívejme se nyní na některá místa Božího slova.

➤ Jana 10,27-30 - "...já jim dávám věčný život. Nezahynou na věky a nikdo je z mé ruky nevyvrve." Ten, kdo má věčný život od Pána Ježiše, nezahyne na věky. Ten, koho má Pán Bůh ve své ruce, je zabezpečen jednou provždy.

➤ R 8,29-30 - "Nebo kteréž předzvěděl, ...ty i oslavil." Každý věřící je předzvěděn, předzvězen, povolán, ospravedlněn a oslavlen. To, co Bůh začne, to i dokoná. Jak by mohl Bůh předzvědět a oslavit někoho, o němž ví, že pak ztratí spasení? Pak to nebyl Bůh! Stalo se nejen povolání a ospravedlnění, ale dokonce i oslavlení! To však dojde svého naplnění v budoucnosti, ale u Boha je již hotovou věcí. "Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, doveče je až do dne Ježiše Krista" (Fp 1,6). Boží dílo je naprosto nezávislé na našem jednání. Není podminěno tím, co uděláme nebo neuděláme my. Záleží na tom, co koná On, svatý a všemohoucí Bůh.

➤ Judy 24-25 - "Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněně a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježiše Krista, našeho Pána, bud sláva, velebnosti,vláda i moc přede vším časem i nyní i po všecky věky."

Bůh má moc uchránit nás před pádem. Používá této moci snad jen tehdy, kdy my sami o ni stojíme? Nikoli. Bůh projevuje svou moc v našich životech nezávisle na nás samých. Cožpak já vím, od kolika pádů mne již uchránil? Kdy jsem si třeba ani nebyl vědom, že nějaké nebezpečí pádu vůbec hrozí? Díky Bohu za Jeho moc!

➤ R 8,38-39 - "...ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježiši, našem Pánu". Ten, kdo nemůže být odloučen od Boží lásky, nemůže být již nikdy vystaven Božímu hněvu, soudu a trestu. Pán Ježiš nám získal věčné vykoupení

(Žd 9,13). Pán Ježiš zaplatil svou krví, aby si nás kupil pro sebe a zachránil nás tak jednou provždy.

➤ 1Pt 1,5 - "Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase." Kdybychom si my sami museli střežit své spasení, určitě bychom je dříve či později ztratili. Díky Bohu za to, že je střeží! On sám!

➤ Ko 3,3-4 - "Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě." Kde by bylo bezpečnější místo než "v Bohu"? Můžeme nějakým způsobem přijít o spasení, když jsme ukryti v Bohu? Jistě nechápeme plný dosah této pravdy, ale to nijak neubírá na její platnosti.

➤ 1J 5,13 - "Toto pišu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život." Kdyby byla možná nějaká ztráta spasení, nemohli bychom ve skutečnosti nikdy "vědět", že máme věčný život. "Vědět" je více než "domnívat se". Když to vědět můžeme a máme, znamená to, že si věčným žitem můžeme a máme být již nyní jisti.

➤ R 8,1 - "Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježiši." Navzdory všem mým hřichům, pokleskům, pádům a slabostem nečeká mne odsouzení. Proč? Protože byl za mne, na mém místě, již odsouzen můj Spasitel. Svou krví zaplatil můj dluh, vykoupil mne, zachránil jednou provždy. Bůh mi proto odpustil, odpouští a ještě odpustí.

➤ Ef 4,1 - "V něm (totiž v Kristu) nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří." Pán Bůh si mne nevyvolil až na samém konci mého života, někdy na "smrtelné posteli", aby věděl, jak se zachovám až do konce svého života, jestli vydržím a nezradím, jestli Mu zůstanu věrný. Nikoli. On mne vyvolil podle své-

ho předzvědění již před stvořením světa! Co to je za zvláštní, tajemné a dalekosáhlé prohlášení! Bůh o mně věděl již před stvořením světa. V takové chvíli zachycujeme alespoň záblesk nevystížitelného, nepředstavitelného rozdílu mezi konečným člověkem a věčným Bohem. Člověkem, který se pohybuje v rámci času, a Bohem, který je bez omezení, ať již časového nebo prostorového. A tak z toho vyplývá, že bud jsem na věky zabezpečen, anebo se Pán Bůh ve mně zmýlí. Sama Boží podstata tu druhou možnost vylučuje. Bůh se nedopouští omyleù.

➤ Ef 4,30 - "A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmž znamenání jste ke dni vykoupení." Výraz "znamenání" má být přeložen jako "zapecetění". Bůh nás svým Duchem pojmenoval na znamení toho, že nikdo jiný na nás již nemá právo. Jsme jednou provždy Jeho vlastnictvím. Tato pečeť při nás zůstává až do dne, kdy se dožijeme plného uskutečnění Božího záměru s námi, kdy si Kristus přijde pro svou cirkev.

➤ J 6,37-40 - "...a jeho výle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal." Můžeme si být naprosto jisti, že Pán Ježiš dokonale splní vůli svého nebeského Otce, a že nikdo z těch, kdo jsou skutečně Jeho, se mu nikdy neztratí. V tom je naše jistota, radost a sláva. A Bohu za to patří nás dík, náš život.

pripr. Ján Ostrolucký

Bůh řekl: "Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu." Proto smíme říkat s důvěrou: "Pán při mně stojí, nebudu se bát."

Jsem jist, že nás nedokáže nic odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježiši, našem Pánu.

(Žd 13,5-6; R 8,35-39)

KRISTUS MILÓVAL CÍRKVI

Tato slova známe jako část výroku, který hovoří o skutečné lásce, spojené s bezmezou obětavosti Božího Syna, Pána Ježíše Krista (Ef 5,25). Zároveň tak zni titul další knížky vydané v edici Emauských studijních kurzů. Je to velmi zajímavý spisek, pojednávající o Božích úmyslech uskutečněných v Církvi jako celku - i o praktických otázkách dotýkajících se života jednotlivých místních církví, sborů. Knižka byla poprvé zveřejněna na nedávném bratrském sejti v Ostravě, a lze předpokládat, že poslouží mnoha dalším čtenářům k hlubšímu zkoumání Bible.

Následující článek přibližuje obsah jednoho z jejich oddílů.

SLUŽBA ŽEN

1. Co je provořadé?

Bohu samotnému je vlastní rozdílnost (rozmanitost), a při té rozdílnosti i rovnocennost a podřízenost; proto může být i sám v sobě dokonalou láskou. Tuto skutečnost zobrazil v člověku, kterého stvořil (1M 1,27) a zformoval jako muže a ženu (1M 2,7.22). I když tento obraz byl hřichem člověka narušen, přesto může (a má) znova vyvstávat při těch, kteří mu patří - v Církvi. Před Bohem jsou muži i ženy rovnocenní, přestože jsou rozdílní (Ga 3,28). Rovnocenná a rozdílná je i zodpovědnost a služba, která jim je svěřena.

Zatímco vrozená rozdílnost mezi mužem a ženou je daná, rozdílnost v zodpovědnosti, úloze a službě je třeba vědomě a poslušně přijmout. Potíž je v tom, že mnohdy člověk nerad dělá to, co se po něm žádá, a naopak se hrne do toho, co by dělat neměl. Zvláště citlivě se to dotýká toho, kdo má být podřízen. A přece Bůh se v lásce k člověku tak přiblížil, že ho včlenil do svého vlastního svazku podřízenosti (1K 11,3). Toho si musíme velice vážit, protože jiné, ač mocnější a dříve stvořené bytosti - andělé, zůstaly přitom mimo tento okruh v postavení služebníků (2Pt 2,11; Žd 1, 14).

První, kdo je v podřízenosti na řadě, je muž, a celek uzavírá Kristus.

2. Zdůraznění požadavků

Mužům je svěřena a očekává se od nich zodpovědnost za vedoucí úlohu a veřejný projev, zejména za připravenost k modlitbám (1Tm 2,8). I pro ženy jsou v Božím slově důklivá napomenutí. Od nich se zase očekává tichost a poddajnost, jak to říká i Zákon (1K 14,34). Žádné obzvláštní nařízení tam sice ne najdeme, ale v první zaznamenané Boží řeči k ženě je to jasně vyjádřeno (1M 3,16). Také celkově je tento princip ve Starém zákoně obsažen. Apoštol Pavel se dále odvolává na řád při stvoření a na příkaz Pána (1K 11,8-9; 14,37; 1Tm 2,13-14).

Podrobněji je pak zdůrazněno, že ženám není dovoleno učit a zastávat vedoucí postavení. Velký význam má také způsob oblékání i jednání (1Tm 2,9-12).

Stojí-li muži věrně v podřízenosti Kristu, bude i navazující podřízenost žen mít vstřícný základ. Pokud se tyto požadavky vnucují tvrdě a v zákonickém duchu, výsledek bývá dvojí: Bůh není potěšen vynucenou poslušností, která neprá-

mení ze srdce (Ž 51,17-19), a snadno se se vybudi zahořklost a odpor.

Protipól podřízenosti není nadřazenost, nýbrž hlava - to je zodpovědná a starostlivá autorita, která má i dobrý rozhled. Podřízenost zase vyvěrá z upřímné úcty a lásky - a to nejen vůči dotyčnému člověku, nýbrž k samému Bohu, jenž za tímto řádem stojí. Potom vykveté v srdcích pravá poslušnost, což má v Božích očích ohromnou cenu (1S 15, 22; Fp 2,8-9).

3. Zahalení hlavy

Požadavek, aby žena měla zakrytu hlavu, když se modlí nebo prorokuje, má své zdůvodnění. Pozorují to andělé. Proto má žena mít na hlavě znamení moci [exusia] kvůli andělům (1K 11,10).

Podle Božího záměru se duchovní skutečnosti ukazují hmatačnými projekty. Při tom je vždy jasné řečeno, proč a co se má dělat, ale není dán podrobný prováděcí předpis, jak se to má dělat. Nám lidem by byl sice schůdnější ten předpis, ale Bůh chce něco jiného. On očekává, že jeho děti vystihnou, co se mu líbí a budou se s láskou snažit vyjít jeho touze vstříc.

Například víra v Pána Ježíše a smrt starého člověka se ukazuje křtem, náterné obecenství se Spasitelem a pocta se projevují účasti při jeho Památce jezením chleba a pitím z kalicha. Ženám je pak svěřena zodpovědná a nezastupitelná úloha, aby oddanou podřízenost Božímu řádu znázorňovaly viditelně překrytím svých hlav.

Právě to je pro anděly důležitým svědecitvem. Vždyť v té velké neviditelné říši propukla vzpoura proti Boží svrchovanosti, a Satan část andělstva strhl na svoji stranu. Ti andělé, kteří zůstali v poslušnosti Bohu nyní mohou sledovat, že je zde Boží lid, který se také podřizuje

Boží svrchovanosti - vědomě a s vděčností.

Koho se to týká?

Při modlitbě a slovu proroctví se má každý muž a každá žena zařídit tak, aby nezohýdovávali svoji [ayt.] hlavu (1K 11, 4-5). Pro ženu to znamená mít zastření. Někdo se může ptát, o jakou hlavu jde. Kdo se divá na předcházející verš, tak může myslit tu, které má být podřízen. Kdo se však podívá na souvislost následujících vět, tak vidí tu svou [ayt.] hlavu, kterou je možno ostříhat či oholit.

Navazující text totiž zdůvodňuje, že zastřením hlavy věřící žena vyjadřuje podřízenost Božímu řádu, tedy nejen připadněmu manželskému partnerovi: *Vždyť muž není z ženy, nýbrž žena z muže... proto má mít žena na hlavě znamení moci... kvůli andělům.* Nebo jako žena z muže, tak i muž skrze ženu... (11,8-12). Zde vůbec není těžitelný popis manželského svazku nebo otázka vzdávání či nevzdávání úcty představené hlavě. Jedná se o Boží řád, zobrazený v člověku již při stvoření, jehož dobrovolné přijetí má být zveřejněno před anděly.

Princip podřízenosti má všeobecnou platnost, proto se ani slůvkem nerozlišuje, zda se jedná o soukromí či o shromáždění, zda dotyčná žena je osamělá či žije v rodině. Pokud se jedná o domácnost, je představitelem autority manžel, ve shromáždění jsou to zase muži bratři. Rozdíly v úlohách mužů a žen mají obdobné zdůvodnění a uplatňují se bez ohledu na rodinný stav (1Tm 2,11-13).

Jaká je však věková či jiná hranice, od které lze mladého člověka považovat za muže či ženu? Příkladem rozlišení používaných pojmu na kategorie mužů, žen a mladistvých je zástup lidí, shromáž-

děných okolo Pána Ježíše (Mt 14,21). Do kategorie mladistvých [*paidion*] patří mládeneček s chleby a rybičkami (J 6, 9).

Kdo z dorůstající mládeže by však nechtěl být již dospělý? Za míru dospělosti by se mohly brát buď úřední normy nebo i fyziologické projevy těla. To jsou ovšem hlediska lidí. Ale, moji mladí přátelé, všimněte si, že mladík David byl vybrán za krále, protože Bůh v něm již viděl muže (Sk 13,22). A co ta statečná dívka v Námanově domě, která si zasloužila pochvalnou zmínku v Bibli? Kdo upřímně žije v Boží bázni, může již v mládí projevovat obdivuhodnou vyzářost. Chovejme se tedy již v mládí jako Boží mužové a ženy.

Poznámka

V řeckém textu pojednává o ženě - manželce, není běžně rozlišován. Slova "žena" [*gynéj*] a "muž" [*fanérj*] jsou používána jako kategorie podobně jako v našem jazyku bez vyhraněné vazby na rodinný stav [stejně v hebrejském *išša, iš*]; pokud se jedná o manželskou dvojici, tak je to zvlášť vysloveno, jak uvidíme dále. Pojem svobodná žena - panna je použit jen v několika případech, kde je to pro upřesnění nutné (Lk 1; 1K 7).

O muži jako o hlavě ženy je v Božím slově zmínka ještě jednou (Ef 5,22-23). Pojednává se tam však o něčem jiném, než v našem textu (1K 11). Kristus je ukázán jako "hlava Církve", a příkladem tohoto vztahu je manželství. Proto "žena" je v tomto případě skutečně manželkou, což je gramaticky vyjádřeno přivlastkem: "Ženy jsou poddané vlastním [*idiois*] mužům" (totéž zdůraznění viz 1Pt 3,1,5).

Těžištěm v dalších verších zmíněného oddílu je opravdová a obětavá láska Pána Ježíše k Církvi. Ta je příkladem,

jaký mají mít muži vztah ke svým ženám. Použité přivlastňovací zájmeno opět potvrzuje, že se zde jedná o manželské dvojice (Ef 5,25-28).

Oba zdánlivě podobné oddíly se tedy svým obsahem i použitými pojmy zabývají rozdílnou tematikou a proto je nelze slušovat.

Někdy se ozve názor, že zastření nemusí mít ženu, která se zrovna ve shromáždění nemodlí. K tomu podnět k zamýšlení: proč ten pocit musí - nemusí? Vždyť má a může být nositelkou výmluvného znamení, jehož význam uskutečňuje svým chováním! Církev je domem Božím, a dům Boží má být domem modliteb (1Tm 3,15; Mt 21,13). Modlitební zaměření je trvalý prožitek srdce - má se ozývat z úst bratří a být viditelný na zastření sester; k takovému chování nás Boží slovo vybízí. Je-li motivem našeho jednání úcta a láska k Pánu, hledáme-li to, co se Jemu líbí pak se vůbec nejedná o "formální" záležitost. Co mohou v našem shromáždění pozorovat andělé? Jak hodnotí Bůh svůj lid? Kdo bude pocházen za věrnost?

4. Zdůraznění kladů

Někomu se může zdát, že při své podřízenosti nemá žena žádné místo ani úlohu v Božím díle. Písmo však říká pravý opak. Žena sice nevystupuje veřejně, přesto má velice reálnou a důležitou úlohu. Vždyť je to služba Pánu, který nehodnotí podle vnějšku, ale vidí k srdci.

Zachariáš sloužil jako kněz v chrámu a dával lidem požehnání, ale po setkání s andělem zůstal němý, protože chtěl mít důkaz Boží řeči. Naopak Marie andělskou zprávu přijala s ochotou být služebnicí Pána, kterého pak mohla celou duší velebit a v něm se radovat. Velké dary dávali lidé do chrámové poklad-

nice, ale Pán hodnotil dva penízky chudé vdovy.

Učedníci měli být rybáři lidí, ale táhlo je to zpět k jejich lodičkám. Avšak první, kdo k Pánu Ježíši přivedl celý zástup lidí, byla žena od Jákobovy studnice.

Pán se svými učedníky zvěstoval evangelium, ale mnohé ženy - mezi nimi i Marie, Jana, Zuzana - se o ně staraly (L 8,1-3).

Učedníci vykonali mnoho cest s Pánem Ježíšem, ale pochvalu dostala Marie, která mu dokázala tiše naslouchat, a pak vystihla, kdy ho pomazat drahou mastí.

Učedníci byli vyzváni, aby s Pánem aspoň hodinu bděli na modlitbě, ale usnuli. Marie Magdalská byla ještě za tmy z rána u hrobu, a ji jako první se vzkříšený Pán ukázal.

A co pilná Tabita (Sk 9), ochoťná Foibé (Ř 16,1-2) a Pavlovovy spolupracovnice v šíření evangelia Evoda a Syntyche (Fp 4,2-3)?

Bratr Apollo byl skvělý řečník, ale nechápal správně některé biblické pravdy. A tak, aniž by ho kritizovala nebo šla kázat místo něho, Priscilla se svým manželem ho pozvali domů, a tam mu vše vysvětlili. Takto prokázaná služba přinesla velký užitek v Božím díle (Sk 18,26-28).

K těmto několika příkladům na závěr ještě jedno z hlavních poslání ženy. *Spasena bude jako matka* (1Tm 2,15). Výraz "být spasen" se běžně biblicky vztahuje k záchraně duše, ale [řec.: *sozo, sozein*] má obecný význam záchrany v nejrůznějších situacích:

- z těžkostí a utrpení (Mt 8,25; 9,22; J 12,27; 2Tm 4,18)
- z hřichů (Sk 2,47; 16,31; Ef 2,5,8; 1Tm 2,4; 2Tm 1,9).

Provdaná žena, když může mít děti a je matkou, je v tomto svém výsadním a ne-

zastupitelném postavení ochráněna pro hodnotou životní náplň. Má podstatný podíl na vytváření tepla domova, kde je rodina ráda pohromadě (aby obydli nebylo jen pouhým bytem). Zdaleka nebude nějakou "hulou", ale bude mit nádherný úkol - jako matka vést své děti tak, aby otevřely svá srdce Boží hledající lásce. Jiné samovolné zaměření je z Božího hlediska ztrátové.

Ukázka Boží moudrosti

Již jsme si řekli, že v Božím slově je vždy jasné řečeno CO dělat a důvod PROC, ale z lidského hlediska chybí v některých případech podrobnější prováděcí předpis JAK to dělat. Ten ale nechybi - není prostě uveden. Jde totiž o mnohem vyšší nároky, než splnit několik předepsaných úkonů. Vnější projev sám o sobě nemá před Bohem hodnotu, ale stav nitra se nutně má projevit navezenek (1P 3,1-4).

Má se projevit určitá znalost, jak si počínat v Božím domě (1Tm 3,15), kde není zmatek, nýbrž vladne pokoj (1K 14,33), a kde se všecko děje v lásce (1K 16,24). Tam se neřeší otázky co se musí, nemusí či nesmí. nýbrž každý zkoumá, hledá a přeje si dělat to, co se líbí Pánu (Ef 5,10).

Petr Zeman

Poznámka redakce:

Kdo z čtenářů má zájem seznámit se podrobněji s tím, co biblicky znamená Církev, jak o ni mluví Nový zákon, jak se na Církev divá Bůh, jaká byla původně a jaká má být dnes, může si tuto knížku pod názvem "Kristus miloval Církev" objednat ve vydavatelství ♫-ALEFF. Má 98 stran A5, cena je 40 Kč/Sk. Autorem je W. MacDonald. Testy mohou sloužit při setkávání mládeže, na pobytích atd.

ČAKANIE

Celý život na čosi, alebo na kohosi čakáme. Malé dieťa čaká, že príde otec a donesie mu peknú, novú hračku. Potom čaká až vyrastie a vyrovná sa so svojím veľkým kamarátom. Mladá deva čaká na svoju veľkú lásku, potom na svoje deti. Mladý muž čaká na svoju veľkú príležitosť, aby konečne zmôdrel a dobre si zarobil. Dáma v stredných rokoch čaká na svoje prvé vnúča. Po starší pán s boľavým srdcom čaká, že nájde konečne vhodného lekára, ktorý mu pomôže k úlave. Stará a chorá pani od susedov čaká už len na odchod z tohto sveta. Raz som sa opýtal vyše osemdesiatročného kňaza: - Tešite sa na nebo? - Keby som vedel, že tam prídem, tak by som sa aj tešil - odvetil "čakajúci" starý pán. Nuž, všetci každý deň na čosi alebo na kohosi čakáme a dúfame, že bude lepšie a krajšie...

V adventnej dobe akože čakáme Vianoce, oslavu príchodu Pána Ježiša Krista na túto zem. Ak sme však naozaj úprimní, tak čakáme iba na hojnosť jedál a nápojov, deti čakajú na veľkú štorevečernú nádielku. Narodený Kráľ kráľov a Pán pánov zostáva kdesi v zábuďnutí. Už som kedysi písal a hovoril o oslavách krstína malého chlapca z bohatej rodiny. Bolo to práve na Vianoce. Prišli mnohí zámožní hostia a priniesli dary. Pretože už boli vešiaky plné drahých kabátov a kožuchov, začali si odkladať svoje zvrchlinky na vzdobenú postielku, až pod nimi celkom zmizla. Keď už boli dobre akože občerstvení, spomenuli si na dieťa: - A kdeže je ten nás malý oslávenec? - prvá sa spomätala matka dieťaťa: - Ach, veď ten je v postielke, v predsiene! Chytrou odhádzali kožuchy a zimníky a v poslednej chvíli zachránili pridusené dieťa.

Či to tak nebýva aj v prípade narode-

ného nebeského Dieťaťa - Pána Ježiša Krista?

V prvom rade by sme mali čakať, že sa čím skôr stretneme so Spasiteľom Pánom Ježišom Kristom. Všetci cítime tiaž previnení, hriechov a neprávostí, trpíme rôznymi chorobami, prežívame všakováke ťažkosti a musíme riešiť mnohé a mnohé problémy v osobnom živote, v rodine, v práci alebo aj bez nej. Kto iný nám najlepšie pomôže, ak nie ten, čo za nás položil svoj svätý a čistý život na golgotskom križi? Ak mu úprimne vyznáme svoje viny a opustíme ich, ak mu podčakujeme za zástupnú obeť na potupnom križi, dočkáme sa toho najkrajšieho okamihu v našom živote. Spadne z nás bremeno hriechov, bude nám odpustené, naše meno bude zapísané v nebeskej knihe života. Dočkáme sa toho najkrajšieho dňa v živote!

Pán Ježiš ešte keď bol na tejto zemi, slúbil svojim, že opäť príde a poberie si ich k sebe. Zatiaľ ešte neprišiel, ale jeho príchod je práve v našich dňoch veľmi aktuálny. Nedávno sa mi dostala do rúk kniha Dr. Billa Petersona z Austrálie - Čakanie na ráno. Zhodou okolnosti práve v tomto čase sa mi dostal do rúk na korekcie aj rukopis knihy Jána Ostroluckého - Pán prichádza, v ktorej sa zaoberá tou istou problematikou: Aktuálnym druhým prichodom Pána Ježiša Krista. Obaja zhodne tvrdia: Pánov príchod je veľmi blízko, na svetových hodinách je "o päť sekúnd dvanásť". Nuž, ako máme reagovať na tieto skutočnosti? Je tu advent, čakanie. Teda predovšetkým máme čakať na príchod Pána Ježiša Krista a máme byť na tento príchod pripravení. Predovšetkým tak, že budeme zmierení s Bohom skrze obeť Pána Ježiša Krista, budeme opravoviť kresťania a budeme tiež bdeli a aktívni v Jeho službách. Nech je to naším adventným heslom. Ján Kučera

Zprávy ze sboru

Vsetín

Dne 10.11.1997 si odvolal Pán života i smrti do nebeského domova ve veku 83 let naši milou sestru Ludmilu SRNĚNSKOU z Ústí u Vsetína. Naše milá sestra žila se svým manželem příkladným křesťanským životem. Na pohřbu 16.11.1997 se sešla řada věřících i sousedů z vesnice, aby se s ní rozloučili. U Srněnských bývalo po řadu let shromáždění, zejména v dobách, kdy naše shromáždění byla zakázána.

V Ústí žila také sestra Anastázie BALEJOVÁ u své dcery. I tuto naši milou sestru si povolal Pán do nebeské vlasti v úterý 25.11.1997 ve veku 91 let. Poslední léta života strávila na lůžku. I v domově této sestry v Pozděchově bývalo dříve shromáždění. Rozloučili jsme se s ní v neděli 30.11.1997 v evangelickém kostele v Pozděchově a na místním hřbitově.

Těsně před vánocemi, den před Štědrým dnem, jsme se rozloučili také s naši milou sestrou Julií TRLICOVOU, kterou k sobě Pán povolal do nebeské vlasti 19. 12. 1997 ve veku 84 let. Tiše usnula po obědě v domově důchodců v Karolince, kde trávila poslední léta svého života. O naši milé sestře, kterou znají mnozí dřívější návštěvnici Niv, uvádíme ještě vzpomínku.

Januárový exodus

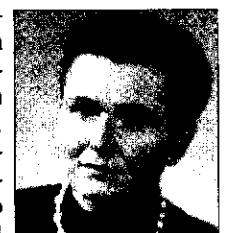
Po odchode brata Štefana FILKA v závere roka 1997 nastal v bratislavskom zbere a okolo akoby exodus-východ hned' troch-štyroch pút-nikov do nebeskej vlasti.

Najprv 4.1.1998 povolal Pán Ježiš k sebe milú sestru Máriu VRANOVÚ, rod. Wengovú, vo veku 65 rokov. Odišla po dijeh a ťažkej chorobe. Od mladosti patrila Pánovi a slúžila mu skromne a ticho. Jej vernosť ocenili na pohrebe v bratislavskom krematóriu slúžiaci bratia z Cirkvi bratskej, ako i Vladimír Azor zo Zvolena 12.1.1998. Nech Pán života poteší manžela Antona, ako aj syna Antona s rodinou.

5.1.1998 odišla do nebeskej vlasti Zdeňka BARTOŠOVÁ z Modry vo veku 70 rokov. Z Modry nám o nej napísal:

"Od svojich štrnásťich rokov bola vrúcnou nasledovníčkou svojho Pána slovom, aj skutkom. Pochádzala z česko-slovenskej rodiny. Od príchodu do Modry v roku 1958

verne navštěvovala zhromaždenia kresťanov a viedla k Pánovi aj svojich päť detí. Bola veľkým svedkom vo svojom okolí, čo na pohrebnom zhromaždení 10.1.1998 v Modre zdôraznili bratia Samuel Číž a Milan Javor. Celý svoj život naplnila veršom z listu apoštola Pavla Filipanom (1,21) - "Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk."

Ďalšou sionskou pútničkou, ktorá opustila zbor v Modre, bola Karolína ĎURICOVÁ. Stalo sa tak 11. januára 1998 vo veku 86 rokov. Pána Ježiša Krista prijala za

svojho osobného Záchrancu a Pána ako 19 ročná. Celý svoj život Mu verne a oddane slúžila až do posledného dňa pobytu v tomto slzavom údoli. Teraz už čaká v Božej prítomnosti na nás, ktorí ju budeme nasledovať, najlepšie pri druhom Pánovom príchode.

Pán života a smrti si povolal k sebe svojho sluhu Júliusa

SZÍJJÁRTA 18.1.

1998 vo veku 82 rokov. Mnohí sme ho poznali ako brata Árpaho. Postavou malý, no službou

Pánovi veľký. Tak by sme ho mohli stručne charakterizovať. Od útej mladosti patril Pánovi, slúžil slovom, písmom, činom, vždy a všade. Ovládal niekoľko cudzích jazykov a vyučoval ich. Rád spieval kresťanské piesne "v terci". 22. januára sa s jeho telesnými pozostatkami rozlúčilo mnoho bratov a sestier a priateľov na cintoríne v Seredi. Jeho pamiatka zostane požehnaná. Budeme naňho s láskou spomínať, kým sa opäť stretneme doma u Pána a privoláme mu - dovidenia, brat Árpí!

Ján Kučera

Julie TRLICOVÁ
(30.3.1913 - 20.12.1997)

Láska je trpělivá, dobratívá, láska nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale raduje se spolu s pravdou. Všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. Láska nikdy nezanikne.

1. Korintským 13,4-8a

Slova, která jsou v tomto úseku Pisema, se plně hodí k životu naši milé

sestry Julinky. Ve svém životě poznala jedinečnou lásku svého Spasitele, ktorý za ni položil svú život, ktorý zemrel za její hřichy, aby ji vyráhol a aby se mohla stáť Božím dítetom. Uviedomila si, jak veľice ji Pán Ježiš miloval a ako ozvěnu na túto lásku mu dala celý svú život. Ne veľkými slovy, ale zcela prakticky. Ne naoko, ale doopravdy, jak to dokáže len málokdo.

Stařenka ako věchýtek, ale čilá a usměvavá. Taková byla v posledních dnech svého života. Vděčná Pánu Bohu i za to, že může bydlet v domově důchodců v Karolince. Ani stopy po nějaké nevřlosti, nářcích, výčitkách a nespokojenosti, s nimiž se u lidí jejího věku, ať už oprávněně nebo ne, tak často setkáváme. Zářící slunce na sklonku dne - to byla naše sestra Julie Trlicová. Člověk, který se prakticky "vždycky raduje v Pánu".

Minulost této sestry je úzce spjata s pojmem, který znají věřící Křesťanských sborů v České i Slovenské republice: "Nivy". Tam prožila tu nejpodstatnější část svého života. Života, který by mnohý z nás nechtěl prožít, protože to byl život velmi tvrdý, ale života, který byl opravdu naplněn. Pro mne je tato milá sestra nádherným příkladem života víry - víry praktické, "skrze lásku dělající". Byla vždy nenápadná, stojící téměř stranou - a přece její svědectví je mocné - snad právě proto, že nikdy nemyslela na sebe, ale na druhé a na svého Spasitele.

Když se bratr Josef Hruška (a kdo z dřívějších návštěvníků Niv neznal bratra Hrušku!), oženil - jeho manželství nebylo dlouho. Po narození dcery Marty mu manželka zemřela. Samozřejmě, soukromě hospodařící zemědělec na pasekách nemohl zůstat sám s malým dítetem - a tak se oženil podruhé. Ale ani druhé manželství neznamenalo pro-

cházku růžovým sadem - naopak, i ono bylo těžkou zkouškou. Brzy po narození syna Josefa (pro mladší generaci - to je ten pán, co bydlí v dřevěné chalupě nejbliž sborové rekreační chalupy a co se tam prohání na závodním motocyklu po cvičné krossové dráze a občas topí v chalupě) byl postižen další ranou: Jeho manželka onemocněla těžkým kloubovým revmatismem, takže byla po celá desetiletí odkázána na to, že ji ráno posadili na židli a večer ji z židle opět uložili na lůžko. Kolebáním se na židli se pak posouvala k oknu či ke stolu. A to bylo v dobách války a poválečného přechodu k socialismu s následovnými tlaky na kolektivizaci. Hruškovi byli na pasekách, takže dlouho do JZD nevstoupili, ale dodávky - tenkrát se říkalo "kontingent" - museli plnit stejně jako všichni ostatní soukromě hospodařící zemědělci. Bratr Hruška se dostal z deště pod okap: teď sice měl ženu, ale bezmocnou a k tomu dvě malé děti a hospodářství jako jediný zdroj obživy. Kdo z nás ví, co to všechno znamenalo: na jaře sít a hrabat louky, pak senoče, pak žně, pak sklizeň brambor a řepy. A mezikámen také nachystat dříví na topení, spravit, co se pokazilo, poklidit dobytek, vyházet hnůj atd. atd. Práce od svítání dlouho do noci a to den za dnem.

A právě zde začala ta podstatná část života tetičky "Julinky": Julie byla sestra nemocné manželky bratra Hrušky. Zůstala pomáhat své sestře. Nikdy se nevdala, nikdy nedostávala plat. Za ubytování a stravu konala veškerou ženskou práci na statku, kterou její sestra konat pro nemoc nemohla. A bylo té práce s dětmi a dobytkem tolik, že si to ani nedovedeme dost dobře představit. Celý svůj život obětovala své sestře a její rodině. Zcela nezíštně - jen tak, protože ji měla ráda. Bez reptání snášela i bolesti a komplexy své sestry, vyvolané

její těžkou a nevyléčitelnou chorobou. Přitom pravidelně a poctivě chodila na shromázdění do Vsetína, a to za každého počasí. Hruškovi totiž shromázdění nezanedbávali "jak mnozí mívají obyčeje". A v neděli chodili na Vsetín dvakrát - dopoledne na Památku Páně a odpoledne na evangelizační shromázdění. V létě, když bylo hezky, si vzali svačinu s sebou, zůstali ve městě a pojedli na trávníku pod hřbitovem u cestíčky, která vedla od hřbitova ke shromázdění. Ušetřili si tak cestu na Nivy a zpět. A tak to byl pro ni svátek, když bývalo shromázdění u nich doma na Nivách.

Když pak na Nivy začala jezdit mládež, vždy pookřála mezi mladými bratřími a sestrami. Vždycky měla pro každého úsměv a milé vlivné slovo - i když mladí lidé přicházejí na Nivy byli různí, mnohdy i rozmařlení a nepořádní. Zpočátku spávali na seně - a jen člověk ze zemědělství ví, jakou tragedii může vyvolat zapomenutý ostrý kovový předmět v žaludku krávy, která si nevybírá a sežere všechno, co jí dají. To samozřejmě městské děti nevěděly. Ještě že Pán Bůh viděl upřímnou snahu a bděl i nad tím, aby se nic zlého nestalo.

Když si návštěvníci Niv nevěděli s něčím rady, tetička Julinka si rady věděla. A poradila, pomohla, jak uměla.

A když pak bratr Hruška umřel a tetička Julinka zestárla - dostala se do domova důchodců. Nereptala. Děkovala Pánu Bohu, že se o ni na stáří postaral a že se nemusí už dřít. I při svém stáří (letos se dožila 84 let) měla perfektní paměť. Věděla, kdo jí navštívil - i když někoho neviděla celé desetiletí. A měla z návštěvy radost. A obyčejně měli radost i ti, kdo jí navštívili.

Je dobré si připomenout, že tou hybnou silou, která naši milou sestru vedla k právě takovému způsobu života, byla

láska Pána Ježiša Krista, kterou směla zakusit a kterou pak tak ráda rozdávala všem okolo sebe.

Kéž bychom si v této věci z ní vzali příklad. Protože jen pak může mít náš život skutečný smysl. Smysl pro časnost, ale, a to je to nejdůležitější, i pro věčnost. Protože náš život, to není jen těch 84 let, které byly naši sestře vyměřeny, ale náš život je věčný. A záleží na tom, kde věčnost budeme trávit. Naše sestra vešla v radost svého Pána. Je už "doma", kde už nejsou starosti a dřina, ale odměna za věrnou službu. Jde o to, abychom i my všichni šli stejným směrem a ke stejnemu cíli. Je tímto cílem Pán Ježiš? Kéž by tomu tak bylo. Blahoslavený je ten, kdo svůj život odevzdal Pánu Ježiši Kristu. Jeho život má pak smysl a cíl pro časnost i pro věčnost. Kdo nemá Pána Ježiše, se pak musí právem obávat, co bude, až zemře. Pán Ježiš řekl: "Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží zůstává na ném." (J 3,36)

Přemýšlel jsem, jak by to na světě vypadalo, kdyby byli všichni lidé v této oddanosti Pánu jako naše sestra. To by asi leccos muselo vypadat jinak.

Česká spisovatelka Božena Němcová na konci své nejznámější knihy Babička vložila do úst vévodkyně Zahářské slova: "Šťastná to žena..." Myslím si, že se plně vztahují i na život naši milé sestry Julinky Trlicové. Šťastná ve svém Spasiteli, jemuž svěřila svůj život. "Blahoslaveni jsou ti, kteří v Pánu umírají."

Tomáš Pala

Nivy. - Sdělujeme, že bratr Štěpán Černík z Prlova, u kterého se hlásí návštěvy rekreačního zařízení na Nivách, má změněno telefonní číslo takto: 0657-656 127.

SPOMÍNAME

V januári 1998 by sa bol dožil 100 rokov jeden zo vzácných priekopníkov bratského hnutia na Slovensku.

KAROL PAVLOVIČ. Brat Pavlovič sa podieľal na založení zborov v okolí Bratislavu. Niektoré z nich trvajú dodnes. Rozdával mimoriadnu Božiu lásku, mal dary evanjelistu a aj kazateľa Božieho slova. Žiaľ, v povestných päťdesiatych rokoch bol vtedajšou vládnou mocou zatknutý a spolu s bratmi Sirackým, Žarnovickým a Hrdinom odsúdený na vyše desať rokov väzenia. Oslobodenia sa už nedočkal. Pán ho povolal do nebeského domova priamo z väznice v Prahe-Ruzyň, a to predívne v jeden deň spolu s jeho drahou manželkou.

V zmysle pokynu z Božieho slova spomíname si aj na tohto duchovného vodce a radi chceme nasledovať jeho príklad.

Ján Kučera

Mili bratia a sestry,

prihováram sa vám v týchto dňoch, kedy by môj otec, **KAREL LECKNER**, narodený 24.7.1898 v Prahe a žijúci od roku 1932 v Bratislavě, oslávil storočnícu. On ju už od 30. augusta 1964 slávi bez časového obmedzenia u svojho Pána, ktorý ho viedol a previedol týmto neľahkým pozemským životom.

Ako mnohí z vás vedia, strávil časť svojho života (od 23.11.1939 do 5.5.1945) v nemeckom zajati ako príslušník čsl. armády vo Francúzsku, a práve v tomto

období sa azda najviac formoval jeho vzťah k Pánovi Ježišovi. Vyjadril to i poznámkou v denníku, ktorý si v zajati písal v r. 1943-44, úryvkom z piesne "O ujmi ruku mojí a ved' mne sám..." s poznámkou, že je to pre potešenie a povzbudenie.

Neviem si predstaviť, čo v tých dňoch prežíval, ale jedno viem iste, že sa plne oprel o tú i za neho prebodnutú ruku a veril, že Pán ho neopustí a že kráča vpred.

Toto vyznanie je i mne posilou na ceste do nebeského domova a som Pánovi vďačná za svojho otca, za jeho slová i napomenutia.

Prajem všetkým čitateľom časopisu Živé slovo mnoho požehnaných chvíľ a istotu, že Pán Ježiš ide s nami do každej situácie.

Vaša sestra v Pánu

P. Gregorová, rod. Lecknerová

Velikonoční konference Ostrava '98:

Dá-li Pán, budeme mít opět o Velikonočních konferencích. Její téma zní: "Vykupujíce čas" (Ef 5,16). Toto téma je pak rozděleno do těchto námětů:

Sobota dopoledne:

1. Závažnost doby, ve které žijeme (Žd 4,16, Ko 4,5, 2K 6,13)

2. Jak vykupovat čas z pohledu lidského věku:

(čas dítěte, čas mladého člověka, čas generace středního věku, čas věku starší)

3. Jaké škody vznikají, jestliže čas nevykupujeme (Př 6,10, Žd 6,12)

4. Jsme ochotní (schopní) něco v našem duchovním životě zlepšit (změnit) s ohledem na hektickou dobu, ve které žijeme? (1K 9,24, Fp 3,14)

Biblická shromáždění v sobotu a v neděli odpoledne:

Čas v rodině:

5. V manželství s dětmi

6. S blízkou a vzdálenou rodinou

7. Využití času pro zvěstování Božího slova a svědeckví

8. Nade vše lásku - ne kvaltvání

Čas ve sboru (církvi):

9. Čas pro vzdělávání Božím slovem

10. Púst a modlitba

11. Návštěva nemocných

12. Evangelizační návštěvy

13. Jiné alternativy využití času než ve shromáždění

Můj čas:

14. Mé zaměstnání

15. Sebezvědění v duchovní oblasti

16. Zájmy, koníčky, úskalí

17. Služba bližním, televize, rozhlas, literatura

18. Sportovní aktivity, odpočinek

Otázka využití času je velmi aktuální. Vždyť všichni si naříkáme, že "nemáme čas". Kéž nám Pán dá moudrost, abychom dokázali ten čas, který nám Pán svěřil, správně využít. Věřím, že i tato konference nám k tomu bude moci dát podněty a náměty, jak tento vysoce aktuální problém řešit.

Redakční:

Mili bratři a sestry, připomínám vám, že tématem dalšího čísla je "Víra a skutky", třetí číslo pak má za nosné téma: "Kdo je v Kristu, je nové stvoření" a čtvrté číslo: "Světlo světa a sůl země". Své příspěvky můžete zasílat do redakce.

Zároveň vás prosím, abyste své příhlášky a odhlášky časopisu a jeho placení v České republice zasílali na adresu administrace, tj. na vydavatelství A-Alef, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. Na obálku můžete připsat ŽS. České články posílejte na adresu redakce do Vsetína, která je uvedena v tiráži časopisu. Tím urychlite vyřízení. Děkujeme za pochopení.

Chodenie kresťana

Pri vstupe do Nového roku sa kresťan obyčajne zamýšľa a podľa biblických nariem hodnotí svoju prácu. Je dobre pred štartom pozrieť sa aj dozadu. Sme vďační Pánovi, že nás po celý minulý rok viedol silnou rukou. Ale súčasne cítimy aj zodpovednosť za prežitý čas. Zase je jeden rok za nami a musíme priznať, že sme nevykonali všetko, čo sme mohli. Z bilancie našej práce máme málo radostí, skôr žiaľ nad mnohými premrhanými priležitosťami, ktoré sme nevyužili. Bola to naša časová hodnota, každému osobne daná k dispozícii, ale patrí už minulosti. Ak sme ju málo využili, dnes to už nenapravíme. V Pánovom hodnotení minulý rok bude mínusový. Čo sme nevykonali, zostane tak, alebo to snáď urobí niekto za nás?

Druhá časová hodnota je budúcnosť. Celý úsek cesty je ešte pred nami. Iste si myslíme, že tento rok viac vykonáme. Nahradíme, dobehneme zameškané, ba snáď odvedieme aj niečo naviac. Dajme pozor, aby sme sa veľmi nechválili tým, čo môžeme vykonať v budúcnosti: "Nechváľ sa zajtrajším dňom, lebo nevieš, čo ešte splodi deň" (Pr 27,1). Najprodukívnejšia časová hodnota je dnes. »Dnes chcem, dnes môžem, dnes musím.« Čo neurobíme dnes, neurobíme nikdy. Časová hodnota dnes je pre kresťana "tvrdou valutou". Je podložená aktívnu usilovnou prácou bez odkladu a je spojená s naším chodením.

Chodenie kresťana, to nie je tá dráha, čo premerá denne svojimi nohami, keď ide ulicou do práce, do školy či za nákupmi. Mysli sa tu na ten tvoj celozivotný "kresťanský maratón" v každodenom širokom zábere. Vedieť "v behu" vychádzať aj vchádzať pred všetkými ľuďmi v biblických normách, na to nie je

treba veľká múdrost, ale pokora a Božia bázeň. Chodenie kresťana vždy bolo spojené s duchovnou činnosťou a zodpovednosťou. To nie je zábavné korzo, kde si ľudia menia partnerov a sú iba pasívnymi pozorovateľmi "chudoby" okoľo seba. Kresťan si má všímať ľudí, ich duchovnej biedy a nemajú mu byť ľahostajné ani ich ťažkosti, problémy, tragédie... A vo vhodnej chvíli pomôcť a zvestovať im Krista.

Život kresťana je vážne chodenie s jedným partnerom - Ježišom Kristom. Spojili sme sa s Ním, každý pri svojom znovuzrodení na celý život. Ak sa dvaja ľudia vydajú na spoločnú cestu životom, dajú si podmienky: "Ak ma miluješ, musíš brať do úvahy to a to..." Pán Ježiš má tiež svoje požiadavky na svoju Cirkev-nevestu: "Ak ma milujete, ostrihajte moje prikázania..." (J 14,15) Milujeme Ho, to je naše vyznanie. On však chce, aby sme Ho aj poslúchali. Žiada nás, aby sme svoje vyznanie dokazovali pred ľuďmi. Čím viac poznávame svojho partnera - Ježiša, tým viacej Ho milujeme a stáva sa nám žiaducejším. Denne si však máme uvedomovať, že On chodí stále s nami. Rozumieme tomu? Všade ide s nami! Snáď sme niekedy aj v rozpakoch, ukázať sa s Ním a v Jeho "oblečení" pred spoločnosťou.

Pán Ježiš prirovnáva život kresťana k mestu, ktoré leží na vrchu a nedá sa ukryť - k svetu, na ktoré sa divajú všetci ľudia - k soli, ktorá nesmie stratíť svoju slanosť. Podľa uvedených biblických obrazov nás kresťanský život nie je skrytý niekde pod "pokrývkou". Veľký dôraz sa v Písme kladie na chodenie kresťana v troch disciplinach: S kým chodíš - kam chodíš - ako chodíš? Snáď mnohí, zvlášť mladí, povedia: Čo koho do toho, ako ja chodím, hlavná vec je, že chodím "s Ním". Chodenie s Pánom má byť na nás viditeľné v troch aktívnych službách:

"...aby ste sa mu vo všetkom ľubili - ...nesúc ovocie v každom skutku dobroru - ...rastúc v známosti Boha" (Ko 1, 10) A teraz kresťan pozor! Si mestom - si svetom - si soľou, všetci sa na teba divajú. Naše chodenie je vystavené ostrému pozorovaniu. Sledujme, kto všetko pozoruje naše chodenie:

Boh pozoruje: "...oči Hospodinove chodia sem a ta po celej zemi, aby dokázal svoju silu pri tých, ktorých srdce je cele obrátené k nemu" (2Pa 16,9).

Anjeli si žiadajú nazrieť na misijnú prácu, ktorú robia veriaci ľudia na zemi (1Pt 1,12).

My sami sa pozorujeme: "A pozorujme sa navzájom tým cieľom, aby sme sa roznechovali k láske a dobrým skutočkom..." (Žd 10,24)

Svet nás pozoruje: "Lebo mám za to, že nás apoštolov vykázal Boh za najposlednejších, na odiv, ako oddaných na smrť, lebo sme sa stali divadlom svetu, anjelom, aj ľuďom" (1K 4,9).

Satan pozoruje veriacich ľudí: "A Hos podin riekoť satanovi: Odkiaľ ideš? A on odpovedal: Chodil som sem a ta po zemi a prechádzal som sa po nej..." (Jb 1,6-12)

Brat, sestra, do našej nastávajúcej púti máme dobrého sprievodcu, na ktorého sa môžeme vždy spoľahnúť a počítať s Ním. Budme Mu poslušní, aby sa aj On mohol na nás spoľahnúť a počítať s nami. A keď už vieme, že naše chodenie je pozorované "pod drobnohľadom", žime tak, aby nás partner - Ježiš nám nevytýkal to, čo vytkol efeszskému zboru: "...mám proti tebe ta, že si opustil svoju prvú lásku" (Zj 2,4) Chodenie kresťana spolu s Kristom je radostné a požehnané. Ale aj napriek tomu mnohí ľudia Ho nechcú prijať za svojho životného partnera.

Pán Ježiš za svojho pozemského života robil len dobre ľuďom, aj svoj život

obetoval za všetkých, a predsa si u ľudi nevyslúžil povesť dobrého a spoľahlivého partnera. Škoda, že bol tak málo pochopený. Akú povesť si vyslúžil u teba? Má tvoju dôveru? On chce s tebou kráčať v dobrrom aj v zlom. Chce ti verne stáť po boku, v živote aj pri smrti. Záleží len na tebe, či chceš s Ním kráčať cestou aj v roku 1998.

Pavol Kulačík

ODZNÖVA

Odznova
sa rozmotáva kľbko neznámych cest
Odznova
si želáme zdravie a šťastie

Odznova
ideme kdeši dolu vodou . . .

Odznova
chytáme Pána Boha za slovo:
- Neboj sa, Ja som s tebou . . .

Odznova
kľakáme na studený kameň pokory
a vyznávame:
- Nebolo by žiadneho
"odznova",
keby nebolo Tvojej milosti

Odznova
vykračujeme do zahaleného rána
"prvého"
a cítime, že naše dlaň
je v dlaní Toho, ktorý môže všetko.
Privierame oči
a d'akujeme, že ešte raz je nám dané
jedno
"ODZNOVA".

Ján Kučera

Prázdne slovo

"Do Nového roku s dobrým slovom" - to je naša občianska aj kresťanská povinnosť. Korigovať "výkon jazyka" v etických normách, má byť naším prioritným úkonom. V čom chybujeme najviac? Myslím, že veľa hrešíme prázdnymi rečami. Slovo je ako ovocie stromu, ktoré má svoje korene v srdci. Slovom môžeme pohoršovať, vysmievať sa, šíriť nenávisť, lož, krvidu a strach. Slovom často šírimo prázdnnotu a nudu okolo seba. Slovom, často jediným, spôsobíme bolest a rozchod. Slovo je ako strela, ktorá zasahuje srdcia. Dávajme dobrý pozor, aké slovo vychádza z našich úst!

Slovo je Boží dar. Ním máme rozširovať okolo seba pokoj, radosť, lásku, odpustenie, nádej, dobré správy, ktoré vychádzajú zo zvesti evanjelia a všetko ostatné prijemné, čo blahodárne vplýva na psychický stav našich blížnych. "Človek má radosť z odpovedi svojich úst a

slovo na svoj čas, oj, aké je dobré!" (Pr 15,23) Skúsme sami seba skontrolovať, či máme v tejto oblasti čisté svedomie!? Čas ukáže, kolko prázdnych slov vyslovíme v priebehu dňa, týždňa, mesiaca, alebo roka. Poctivé hodnotenie nás iste nepoteší.

Sľúbme si do nového roku, že budeime hovoriť len to, čo by sme hovorili aj v prítomnosti nášho Pána. To znamená, že budeme každé slovo vážiť na "Božej váhe". Mali by sme veľmi, veľmi dbať na to, čo vychádza z našich úst. Ved' našimi ústami chválime nášho Pána, modlíme sa, želáme si len to najlepšie, ale môžeme aj, aj...! Ak cítime, že nemáme vhodné slovo na slávu Božiu a k úžitku ľuďom, tak radšej mlčme! V tom pripade pre nás platí: "*Hovoriť je striebro, ale mlčať je zlato!*" Rešpektujme Božie slovo: "...prázdnym rečiam sa vyhni..." (2Tm 2,16) Aj ty si strom a strom sa poznáva po ovoci. Ak je tvoje ovocie zlé, premýšľaj, kde máš zapustené korene?

Pavol Kulačík

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Kresťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel.069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšířuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/ 0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snižený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. **ISSN 1210-6526**.